

ІВАН ФРАНКО

ЛИС
МИНУТА

РЕГЕНСБУРГ, 1946

Учаниці II класу Україн.
Народ. Школи в таборі
Сонце - Казерне

Побиваймо Катерині

в могоrodu за відмінні
успіхи в навчанні.

Авгсбург 28/IV 1947.

керівниця класу

М. Юржева

СЕРІЯ » УКРАЇНСЬКА КЛАСИКА «

ІВАН ФРАНКО

ЛИС МИКИТА

П. о. о. 78

Регенсбург

1946

Обкладинка, малюнки, заставки та кінцівки
художника Едварда Козака

Видання Спілки «Українське Мистецтво»,
кооперативи з обмеж. порукою в Регенсбурзі.

Permitted by authority of Military Government
Druck: Mittelbayerische Zeitung, Regensburg.

Іван Франко

ХТО ТАКИЙ »ЛИС МИКИТА« І ВІДКИ РОДОМ?

Оця віршована казка, яку Ви, дорогі браття, певно, вже читали, над котрою дехто, може, тільки сміявся, а дехто, може, й глибше задумався, міркуючи, що й у нас, між хрищеними людьми не одно таке діється, про яке тут у казці розказано, — це не моя видумка, а має свою історію, і то досить цікаву історію. Хоч то ніби вчена і зовсім книжницька справа — історія книжки, яку прочитаеш та й забудеш, — та, проте, я думаю, що не завадить розповісти Вам хоч коротенько цю історію, — може, вона й між Вами кому прийдеться досмаку. Ну, а кому не досмаку, тому, розуміється, вільно її не читати.

Та не тільки для простих людей я пишу оці рядки. Здається, що й наші вчені та книжники також не дуже добре знають, хто такий »Лис Микита«, і відки він родом. Бачите, вийшло ось що. Оця казка вперше друкувалася в часописі для дітей »Дзвінок«, а відтак передрукована була окремою книжкою. На титулі я написав був так само, як і тепер, що це я »з німецького переро-

бив», а не писав виразно, з якої книжки. Чому? Це зараз побачите. Та наші книжники знають, очевидно, одну німецьку книжку про »Лиса Микиту«, — ту віршовану повість, що звичайно друкується між творами найбільшого німецького письменника Йогана Гете, і називається там »Reineke Fuchs«. Наші письменники думають, мабуть що цю повість видумав сам Гете із своєї голови, і тому, оголошуючи про вихід мого »Лиса Микита«, вони гуртом пописали, що мій »Лис Микита« перероблений із Гете. Вийшла з того для мене неприємна річ: будім то я взяв свою казку з Гетової повісти, та й пощось затаїв назву правдивого власника, а тільки загалом написав »з німецького«, щоб збаламутити нетямучих. Дуже негарне діло!

Що вже робити, треба виснити письменним і неписьменним, щб і в кого я взяв, і в чийому шір'ї пишаюся.

Читаючи в одній книжечці про пригоди Лиса, Вовка, Медведя, Зайця, Кота, Цапа та інших звірів, Ви, певно, мусіли пригадувати собі: »А, таке саме, або дуже подібне розповідають собі і в нас прості, неписьменні люди під веселу годину!« І справді, оповідання і байки про різних звірів і їх пригоди знаходяться у всіх народів на світі, навіть у таких, що ми їх називаємо дикими. І всюди в цих оповіданнях звірі говорять по-люд-

ськи, поводяться, як люди, зазнають більше або менше таких пригод, як люди. Відки це походить? Легко це зрозуміти, коли придивимось, як наші діти, граючись, поводяться із звірами: псами, котами, курми, гусьми і т. ін. Хто не бачив, як вони з ними розмовляють, вітаються, сваряться, перепрошуються, гніваються і любляться? Очевидно, вважають їх чимось рівним собі, так само розумним, як і вони. Діти не чують розділу між чоловіком (т. є собою самими) і звіром, і не раз уважають звіра навіть розумнішим, хитрішим від себе. Коли Вам діти почнуть оповідати про свої іграшки, то будуть про пса, kota чи іншого звіра говорити, як про свого товариша:

— »Ми з Лиском робили те і те«.

— »Тату, чого той гусак від мене хоче, що так на мене сичить?«

— »Скажіть що тому котові, щоб не дряпався!« і т. ін.

Колись перед тисячами-тисячами літ усі люди своєю вдачею і своїм розумом були подібні до тих дітей. Вийшовши із стану дикости, люди займалися стрільцтвом, риболовством і, очевидно, весь свій вік мали найбільше діла зо звірами. В тих часах треба й шукати перших початків отих байок і оповідань про пригоди звірів між собою і з людьми. Певна річ, що з тих самих давніх-давніх часів походять також перші засновки й тих

оповідань, що зведені до купи в нашій казці про
»Лиса Микиту«.

Ми не говоримо цього на здогад, а маємо дуже стародавні докази, що воно справді так було. На дві, три або й більше тисячі літ перед Різдом Христовим були вже в старім Вавилоні оповідання про звірів, дуже подібні до наших байок. Ті оповідання списували на глиняних табличках, поки глина була мокра, а потім її випалювали, і так вони доховалися аж до наших часів. Із деяких оповідань маємо тільки рисунки — також такі стародавні, і з них можемо доміркуватися, що оповідання, до яких відносяться рисунки, були так загальновідомі, що, поглянувши на рисунок, кожний знав, що він значить. Те саме ми знаходимо і в Єгипті на 1000—1500 років перед Христом; окрім писаних оповідань, маємо й рисунки, з яких зараз можна пізнати, що вони відносяться до байок і казок, де головними особами були звірі. Найславніші з тих рисунків є: війна котів зі щурами і осел, що грає на лірі. Дуже красні і стародавні байки та оповідання, в яких говорять звірі та дерева, маємо також у Біблії.

Відси, з Вавилону, Єгипту, від жидів та фенікійців, оповідання про розмови та пригоди звірів розійшлися на схід до Індії і на захід до греків. У греків їх посписували і надали їм дуже красну форму. Найстаршим грецьким байкописом був

Езоп, що жив на яких 500 літ перед Христом. Його байки здобули собі широку славу між греками, хоч сам Езоп був бідним невольником. Його байки дійшли до нас у прозі і в пізніших грецьких та латинських перерібках. Та, обік байок, греки знали й ширші казки, де головними особами були звірі. До нас дійшла одна така віршована грецька казка »Війна жаб з мишами«, приписана Гомерові, якої основа, певно, була запозичена з Єгипту.

Дуже імовірно, що з Вавилонії, разом із штукою письма, дісталися також і звірячі байки та казки на схід до Індії, де розрослися і розвинулися ще пишніше, ніж у Греції. Індійці — народ обдарований багатою фантазією і бистрим розумом, що любить запускатися в глибокі роздумування над найвищими питаннями про Бога, про призначення людини та про її життя на землі. Для в'яснювання таких високих думок вони часто вживали і звірячих байок, перероблювали старі або складали нові, що й досі глибоко зворушують нашу душу. Вчені знавці догадуються, що й у пізніших часах, у III. і II. віці перед Христом, індійці переймали чимало звірячих байок від греків, що під Александром Македонським завоювали були перську державу і потім парусот літ мали свою державу в Бактрії об межу з Індією і мали з Індією часті зносини.

По Різдві Христовім починається нова мандрівка байок і казок, звірячих і всяких інших, а власне — із Сходу на Захід. В самій Індії ще на 500 літ перед Христом повстав був чоловік із царського роду, що, покинувши панування, зробився пустинником, а далі вбогим жебраком, і почав навчати людей милосердя, чесноти й рівности та любови. Він учив, що людське життя, то тяжка проба для людської душі, то ненастанне горе; що всі земні втіхи й розкоші, то отрута для душі, бо горе тим тяжче болить по них; що єдиний спосіб увільнити себе від болів і клопотів земного життя, це — зректися світа, його розкошів і радощів, зректися батька, матері, дому, родини, маєтку, і жити в побожних думках і молитвах, працювати лише стільки, щоб їсти, а їдючи лише стільки, щоб жити. Цього чоловіка прозвали Буддою, т. є просвіченим і просвітником. Він став основником нової віри, що поширилася звільна по цілій Індії, а далі й геть по Азії, і ще нині числить коло 500 мільонів своїх вірних. Отож важно, що власне незадовго перед Різдвом Христовим головні проводирі буддійської церкви прирадили вислати на всі сторони світа проповідників, які мали ширити цю нову віру. Від того часу Буддова наука перейшла поза границі Індії, до Тибету, Китаю, Монголії, Японії. Та певна річ, що буддійські апостоли ходили й на Захід, до персів, греків, арабів, жидів,

і коли тут не прийнялася Буддова віра, то це головню тому, що тимчасом у Палестині повсталала нова віра, де в чому дуже подібна до Буддової, а де в чому значно вища від неї — християнство. Для нас важне те, що власне від буддистів старі християни приймали деякі їх оповідання і притчі і пристосовували їх до своєї проповіді.

Християнство, що спершу стояло ворожо до грецької і римської освіти, що від римських цесарів довго зазнавало тяжких переслідувань, остаточно побідило й перейняло в себе спадщину греко-римської освіти. Ширячися між напівдикими народами Європи, воно несло з собою також зерна просвіти, здобутки думок греків і римлян, у тім числі й ті байки та повісті, що становили духову страву широкої маси тих народів. Особливо звирячі байки та казки знайшли серед тих народів дуже податливий ґрунт, бо тут люди жили ще в лісах і на полях, у близькім сусідстві до звірів, і, певно, дуже любили оповідати свої власні стрілецькі пригоди. Оті пригоди спліталися з грецькими та латинськими байками. Довгими зимовими вечорами люди бажать слухати довгих, безконечних оповідань, і так помаду з коротеньких грецьких байок, звичайно загострених так, щоб із них випливала якась глибша філософічна думка, повставали довгі оповідання, в яких не стільки йшлося про глибоку філо-

софію, скільки про забавний, цікавий зміст. Особливо в XI. і XII. віках по Христі розвинулися такі оповідання. В тім часі християни багато разів ходили до Азії воювати з турками й арабами, що, прийнявши Магометову віру, захопили були Палестину, Єрусалим, Вифлеєм і всі ті святі місця, де колись жив Ісус Христос. Отож християни йшли великими купами до Палестини воювати »за святий хрест« і відбити в турків Єрусалим, от тимто й назвали ті війни хрестовими війнами. Здобувши Єрусалим, хрестові вояки держалися там якийсь час, мали в Єрусалимі своє королівство, жили в сусідстві з людьми Магометової віри і попереїмали від них велику силу оповідань та байок, що або були поскладані самими арабами, або через персів і арабів прийшли були з Індії. Ті оповідання принесено до Європи, їх слухали люди дуже цікаво, списували їх, перероблювали, сплїтали до купи із своїми власними, і так повстала в Європі величезна сила гарних повістей та поем, що довгі віки були духовим кормом наших прадідів і ще й досі не перестали нам подобатися.

Отоді то була зложена й наша повість про »Лиса Микиту«. Що вона не була видумана тим, хто її списував, а взята з книжок і давніших, здалека занесених оповідань, на це маємо доказ у тім, що перші записи тої повісти зладжені латинською

мовою, людьми книжними, духовними, і хоч ті записи зложені були в Льотарингії або у Фляндрії над морем (відки найбільше людей ходило у хрестові походи), то в них виступають такі звірі, як лев, папуга, леопард, яких не було тоді в Європі, а навіть згадано про якусь індійську рибу, з якої мозок лікує недугу. Найстарше таке оповідання має назву »Вихід невольника« (Ecbasis captivi) і зложене було одним льотарингським монахом коло р. 940., т. є ще на 100 літ перед хрестовими походами. Невольник, про якого мова в тім оповіданні, це теля, замерте в стаїні. Воно виривається надвір, біжить у гори, щоб догонити стадо, погнане на пашу, та тут блудить і попадається в неволю вовкові. Цей хоче його роздерти, та теля пригадує йому проголошений царем спокій. Вовк запроваджує невольника до своєї печери, та тут на другий день являється стадо з псами виручати невольника. Починається облога вовчої кріпости. Вовк не боїться своїх противників, а тільки боїться лиса, і оповідає своїм друзам про свої давніші пригоди з цим хитрим ворогом. Та от з'являється лиса у таборі обляжників, викликає вовка з кріпости, цей гине на рогах вола, а невольника, теля, випроваджують із печери. В це головне оповідання про теля вставлено оповідання про ненависть лиса і вовка.

Як уже згадано, підчас облоги вовк оповідає

своїм другам, чому він боїться лиса. То раз цар лев був занедужав. Усі звірі зібралися до нього, тільки лис не прийшов. Уже вовк намовив царя, що лиса треба за це замучити і вбити, коли ось надходить лис і каже, що вилікує хорого царя: він має мозок індійської риби, ним він натре царські крижі, а тимчасом треба з вовка здерти шкіру і обгорнути нею хорого царя, то його гарячка минеться. Це так і зробили, лев виздоровів і зробив лиса своїм найстаршим міністром.

Те саме оповідання про хорого льва, якого лис вилікував якимось зіллям і здертою з вовка шкіркою, було основою іншої латинської поеми, що зложена була у Фляндрії в початку XII віку і має назву »Isengrimmus« (то таке прізвище вовка). Яких 50 літ пізніше зложена була третя латинська поема »Reinardus« (це назва лиса), далеко ширша від попередніх; тут зведено до купи 13 оповідань, із яких деякі знаходяться і в нашій перерібці »Лиса Микити«, а власне:

1. оповідання про те, як лис учив вовка хвостом рибу ловити (у нас пісня одинадцята);

2. оповідання про те, як вовк був баранам за геометра (у нас пісня перша);

3. оповідання про те, як лис сповідав когута (у нас пісня десята);

4. оповідання про те, як вовк у кобили лоша купував (у нас пісня дев'ята);

5. оповідання про барана, що хотів скочити вовкові в пащеку (у нас пісня сьома).

Оті латинські віршовані оповідання швидко розходилися по монастирях, школах, а далі й по дворах учених панів у Франції, Німеччині та Нідерляндах. Двірські співаки, мандрівні школярі та лицарі розносили їх щораз далі, переробляли їх на народні мови: французьку, німецьку та нідерляндську. Найважливіша і найширша перерібка — французька. Це, властиво, не одна повість, а цілий ряд повістей, майже не пов'язаних одна з одною, раз коротших, то знову довших. Ті повісті, писані різними людьми в XI і XII віках, були надруковані аж у XIX віці і заповнили 4 здорові томи; вони разом мають мало що не 50.000 віршів;

Загальна їх назва «Повість про Ренара» (*Le Roman du Renart*), а продинокі повісті називаються «браншами», тобто по-нашому «галузями». Таких галузів було, здається, значно більше; до нас доховалося їх 36. Та вони разом не творять цілості, а та подія, що в пізніших перерібках, а також і в нашій «Лисі Микиті», є осередком повісти і громадить довкола себе всі інші оповідання, себто власне оповідання про суд льва, про триразове кликання лиса, про його за судження, про хитрощі, якими він викрутився від смерті, і про поєдинок лиса з вовком, хоч і на-

ходиться в старофранцузкій поемі, та є там тільки одною галуззю в ряді інших, а не осередком цілості.

Із французької мови переробив цю повість на старонімецьку мову коло р. 1170 альзатський лицар Генріх Гліхезер. Він дуже вкорочував французькі оповідання, декуди додавав дещо нове, але також не вмів зробити з розрізнених пригод одної цілості.

Доволі вдачною спробою скомпонування такої цілості треба вважати італійську перерібку одної частини французької поеми, і то, власне, тої частини, де розказано про суд льва над лисом. Італійська перерібка має назву »Райнальдо«; вона дуже коротка супроти французької поеми і не здобула собі ширшого впливу.

Аж нідерляндському поетові Віллемові, що коло 1250 р. переробив повість про лисові пригоди на нідерляндську (долішньо-німецьку) мову, вдалося це діло. Оповідання про суд льва він зробив тою основою, довкола якої громадаються інші оповідання, як у хрусталі довкола спільного ядра. Віллемова поема була коло 1280 року перекладена на латинські вірші і пізніше перероблювана на прозу (по-нідерляндськи друкована 1479 і 1485, по-німецьки друк. 1498, по-бельгійськи друк. 1564). Старонімецьку прозову перерібку, де лис називається »Reinke«, переклав у році

1794 великий німецький поет Гете на німецьки гексаметри, держачися старої друкованої книжки майже крок-у-крок; його перерібка називається »Reineke Fuchs«, вона відновила славу старонідерляндської повісти в цілім світі.

Від кінця XV віку, коли були надруковані прозові перерібки старих повістей про лиса, повісті ті стали улюбленою людвою книжкою в Німеччині, Нідерляндах, Бельгії, а звідси переходили чи то в перекладах, чи в усних оповіданнях до інших народів. Усні оповідання людві, дуже подібні до »галузів« старофранцузької поеми, здибасмо в усіх європейських народів: є їх чимало і в народів слов'янських, і особливо в українців, москалів і сербів, хоч писані, книжні перерібки французької поеми в давніших часах сюди не заходили. Дуже багато оповідань про лисові та вовкові пригоди оповідають собі семигородські саксонці, що осіли тут іще в XIII і XIV віках. Навіть в устах галицьких жидів, що не вміють читати по-німецьки, чув я широке оповідання про лиса, зовсім подібне до основної повісти в нашій поемі; те саме оповідання записано навіть із уст напівдиких муринів-ротентотів у південній Африці, куди воно було занесене європейськими проповідниками разом із наукою Христової віри; віра Христова в них не прийнялася, а оповідання про лиса й вовка залишилося в тямці.

Треба мені ще сказати кілька слів про свою перерібку цієї стародавньої повісти. Пишучи її, я взяв тільки головну раму нідерляндської поеми Віллема, значить, ту саму, що є і в німецькій книзі про Райнке і в Гетовім перекладі, та виповнював ту раму зовсім свobodно, черпаючи і з старофранцузьких »галузів«, і з багатого скарбу наших людових оповідань. Бажаючи написати книжку для молоді, я мусів із старого твору, а, значить, і з того, що є в Гете, повикидати багато такого, що зовсім не годиться для молоді. Натомість я повводив із старих оповідань та з наших людових байок дещо нове, так що загалом у другім виданні моєї перерібки враз із тим оповіданням, що становить рамку цілості і тягнеться через усі пісні, вплетено тридцять більших або менших оповідань і уступів.

І ще одно. Я бажав не перекласти, а переробити стару повість про лиса, зробити її нашим народним добром, надати їй нашу національну подобу. Я, щоб так сказати, на чужий, позичений рисунок накладав наші українські кольори. Дословно я не перекладав нівідки ані одного рядка. Чи це хиба, чи заслуга моєї праці — в те не вхожду, досить, що з цього погляду вона моя.

Іван Франко.

П І С Н Я
П Е Р Ш А

Надійшла весна прекрасна,
Многоцвітна, тепла, ясна,
Мов дівчина у вінку;
Ожилі луги, діброви,
Повно гамору, розмови
І пісень в чагарнику.

Лев, що цар є над звірами,
Пише листи з печатками,
Розсилає на весь світ:
„Час настав великих зборів!
Хай спішить до царських дворів
Швидко весь звірячий рід”.

Ось ідуть вони юрбами
Мов на відпуст з корогвами —
Все, що виє, гавка, ювака;
Лиш один мов і не чує,
В своїм замку, знай, ночує —
Лис Микита, гайдамака.

Ой, не даром він сховався!
Знать, сумління крик озвався:
»Кривдив ти звірячий люд!«
Тимчасом в своїй столиці
Цар засів поруч цариці,
Щоб творити звірам суд.

Перший вийшов Вовк Неситий.
„Царю, — каже, — від Микити
Вже мені хоч пропадать!
Діток моїх б'є, кусає,
А Вовчицю обмовляє
Так, що й сором повідать!

„А й мене — хіба ж то чесно? —
Як він хитро і облесно
Мало в гріб раз не вигнав!
Це було ще того разу,
Як я з царського указу
Мировим суддею став.

„От до мене вбїг Микита!
»Вовче, справа знаменита!
Штири баранї ось тут.
Їм лишилася по батьку
Гарна частка поля в спадку,
І на твій здаються суд.

»Бачиш, почали свариться,
Ані руш їм поділиться —
Геометри в них нема.
Я веду їх в цюю нетрю:
Будь їм ти за геометру, —
Праця буде не дарма«.

„Втішивсь я — нема що крити,
Бачте, Баранів мирити
Дуже я люблю, над все:
Як зроблю їм справу в полі,
То вам жаден з них ніволи
Вже рекурсу не внесе.

„От я швидко збираюся,
З Баранами вітаюся —
Хлопці повні, як стручки!
»Ну бо, хлопці, поспішімо,
На спірний той ґрунт ходімо!
Маєте пальки, дрючки?«

»Все тут, — кажуть, — все готове!
Вийшли в поле Баранове,
Стали мірять — ні, не йде!
Тут за много, там за мало,
Вшир не хочуть, вздовж нестало,
Бо тут ліпше, там худе.

„Далі каже Лис Микита:
»Тут одна лиш стежка бита
Вас до правди доведе.
Вовче, стань насередіні,
А з них кожний в цій хвилині
На ріг ниви хай іде.

»Станьте й стійте там спокійно,
Кожний уважай подвійно!
Як я крикну: раз, два, три, —
То з вас кожний без уговну
Якнайшвидше к пану Вовку
Що є сили, просто дри!

»Хто найшвидше дочвалає,
Вовка з місця геть зіпхає,
Матиме найбільшу часть.
Зрозуміли?« »Зрозуміли!
»Ну, ставайте ж, і до цілі
Хай вам Бог добігти дасть!«

„Всередині став я радий,
Не доміркувався зради,
А Микита на межі,
Аж у собі радість тисне, —
Як не гаркне, як не свисне:
»Раз — два — три! А враз біжи!«

„Ледве крикнув Лис Микита, —
Гей, як рушили з копита
Барани у той сам час!
А як збилися докупи,
То вам наче штири ступи
В мене гоннули нараз.

Штири барани відразу
Мої кості на логазу,
Бачилося, потовкли;
Я лиш зігнув, закрутився,
Та й на землю покотився,
Очі кров'ю заплилі.

„Та прокляті Бараниська —
Не вважають, що смерть близька.
Що зомлілий я лежу:
Цей рогами звідси тхає,
Той в противний бік штовхає,
Щоб посунути межу.

„Довго ще так правувались,
Щохвилини розбігались,
Та й рогами в мене бух!
А Микита, той собака,
Реготавсь, аж лазив рака,
Що так з мене перли дух.

„І були б за нюх табаки
Там на вічну ганьбу таки
Вовка вбили Барани,
Та дав Бог, моя Вовчиця
Там надігла подивиться, —
Аж тоді втекли вони”.

Хоч як жалібно цю повість,
Мов сумную дуже новість
Вовк цареві голосив,
То цариця реготалась,
Та й цар, щоб не знявся галак,
Ледве в собі сміх дупив.

Гектор, цуцик, неборака,
Став на лашки та й балака:
— „Царю, страже наших прав!
Ковбаси я мав шматочок,
Та й сховав її в куточок, —
Лис і тую в мене вкрав!”

Кіт Мурлика скочив жваво:
— „Бач, яке собаче право!
Ковбаса була моя!
Що Лис злодій, я не спóрю,
Але ковбасу в ту пору
В ковалихи викрав я!”

— „Чиста правда, що й казати —
Рись почав так промовляти, —
Лис Микита злодій є.
Він сумління, честь і віру
За дриглі, горілки міру
Без вагання продає.

„Та ж то нехрист, та ж то Юда!
Патріот — у нього злуда!
Хто ж добра б від нього ждав?
Знаю я його натуру!
Він царя б жидам на шкуру
За свинини фунт продав.

„Заяць ось — душа спасенна,
Як живе, ні вніч, ні денно
Зла нікому не хотів.
Ну, пішов він до Микити,
Той, бач, мав його навчити
Тропарів і кондаків.

„Ой, гірка була наука!
Лис відразу взявсь до бука. —
А прийшли на п'ятий глас,
Він струснув Зайця, мов трушу;
Був би витряс з нього й душу,
Як би я його не спас”.

Аж ось виступив до трону,
Щоб взяти Лиса в оборону,
Стрий його, Борсук Бабай.
— „Добре то старі казали:
Жди від ворога похвали!
Що тут наплели, гай, гай!

„І не сором вам, Неситий,
Власну ганьбу розносити,
Відгрівати давню пліснь?
А ви краще б нагадали,
Як ви з Лисом мандрували, —
То правдива, свіжа піснь.

„Вірним другом був Микита,
Але ваша злість несити
Злом найліпшу платить річ.
Раз ото степами йшли ви,
Голод мучив вас страшливий,
Хоч коліна власні їж!

„А тут чути: »Гатьта! Вісьта!«
Іде шляхом хлоп до міста,
З рибою на торг мабуть.
»Гей, — Лис каже, — мисль щаслива,
Брате, буде нам пожива,
Липи гляди та мудрий будь!«

„Окочив Лис з одного маху,
Бач, і впав посеред шляху,
Мов здохлий простяг ланки.
І лежить отак простертий —
Він же ж мѣт позити смерти
Віт мужицької руки!

„Хлоп надїхав — що за диво!
З воза зліз, за камінь живо,
Щоб його добити там.
Далі бачить — він не диха!
»От мій зиск — промовив стиха —
На клапаню буде блам«.

„Взяв Микиту за хвостину
Та й на вѣз між рибу кинув,
Сів і їде в божий час.
А Микита, той проноза,
Ну ж метати риби з воза,
В кадці лиш лишився квас.

„Риб нестало, Лис мій в ноги!
Здибав Вовка край дороги!
Той останню щуку мене.
»Ну-бо, брате Миколайку,
Ти лишив для мене пайку?
Погодуй тепер мене!«

»О, — говорить Вовк Неситий —
Осьде пай твій знаменитий!
На, смакуй, та не вдався!
І — зміркуй безодню злоти! —
Дав йому лиш самоті!
З риб, що вкрав так сміло Лис!

„А для Зайця річ нелюба,
Що надрав учитель чуба?
Ніби нас не драли всіх?
Хто ж то бачив, щоб наука
Йшла до голови без бука?
Це розмазувать — лиш сміх.

„А той цуцик, Гектор вуциї,
Сам спіймався на своїй штуці!
Кіт Мурлика нам сказав:
Ковбасу ту знамениту,
За що скажить він Микиту,
Сам він у Мурляки вкрав.

„Мій братанок — муж побожний.
Всякий проступок безбожний
Е для нього наче хрін.
Ось вже цілий рік минає,
Як твердий есе піст тримає,
Не бере в рот м'яса він.

„Я вже сам не раз журився,
Що так голодом зморився” —
Тут урвав нараз Бзбай...
Бач, кумпанія чимáла,
Бог зна звідки, причвалала
З криком, шумом в царський гай.

Старий Півень перед веде,
За ним по два у ряд іде,
Несуть мари на плечах:
А на марах Курка лежить,
За марами ввесь рід біжить —
Плач і лемент, ох і ах!

Півень перед тронем царським
Крикнув тенором лицарським:
„Милосердя, царю мій!
Вся надія наша вбита!
А убійник — Лис Микита!
Хай нас суд розсудить твій!

„Ми в монастирі святому
Проживали й зла нікому
Не чинили. Та не раз
Бачив я, що полід брами
Лис мишкєє. — все за нами
Своїм хижим оком пас.

„Я ці штуки добре знаю,
Своїм дітям повідаю:
— »Стережіться, крий вас Біг!
В лєс мені не вибігати,
Бо там ворог наш зубатий,
Він життя вас збавить всіх«.

„Аж тут раз стук-стук до брами:
В волосянці перед нами
Став Микита, як монах,
Повітав нас благодаттю,
І з цісарською печаттю
Лист отвертий мав в руках.

— »Ось вам, каже, лист безпеки!
Каже цар, щоб відтеперки
Між звірами був спокій,
Щоб братався Вовк з Вівцями,
І щоб я назвіки з вами
Був як друг, як брат, як свій!

„Бач, пустинником я стався,
І від м'яса відцурався,
Ім лиш зілля й дикий мід.
Мир вам, діти! Жийте з Богом!
І, вклонившись за порогом,
Він пішов собі у світ.

— »Ну, — тут дітям я говорю, —
Воля, діти! Можна з двору
Нам по стернях погулять!
Радість, втіха, спів між нами!
Всі ми рушили за брами, —
Та не всім прийшлося вертати.

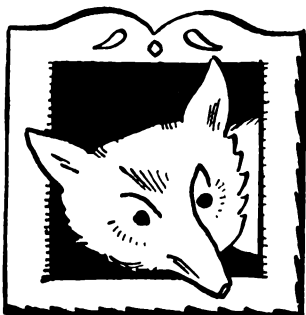
„Лиш ми вийшли, — гульк з укриття
Як не скочить Лис Микита,
Та й халап мою дочку!
Як крикну: кукуреко!
Але він вже був далеко,
Вже сховався у ліску.

„Я кричу, мов в дзвони дзвоню...
Вірні лси за ним в погоню
Кинулись — та, Боже мій! —
Принесли лиш труп бездушний!...
Так той злодій непослупний
Зневажає наказ твій!”

Цар сказав: — „А що, Бабає?
Дуже гострий піст тримає
Твій братанок! Бачиш сам,
Як то він спасає душу!
Ні, кінець зробити мушу
Всім полібним халунам!”

І Медведя зве Бурмила:
— „Як тобі в нас ласка мила,
Друже, меч свій прив'яжи,
Йди до Лиса, хай, мєспане,
Зараз тут на суд мій стане, —
Строго-строго накажи!

„А вважай на ту падлюгу,
Щоб не вдрав яку він штуку,
Бо то, брате, хитрий звір!”
— „Що, мене б він смів дурити?” —
Закричав Медвідь сердитий,
Та й потяг в Микитин двір.

П І С Н Я
Д Р У Г А

Гей, хто в лісі не буває,
Той не бачив, той не знає,
Як Микита Лис живе.
Лисовічі — славний замок,
Неодин там хід і ганок,
Ям, скриток чимало є.

Лис Микита в своїй буді
Спочива собі по труді,
Аж нараз почув: Стук, стук!
Глянув — ой, небесна сило!
Аж це сам Медвідь Бурмило,
А в руках страшений бук.

„Гей, Микито! Де він, ланець?
Вилізай! Ось я післанець
Від саміського царя!
Наробив ти зла багато,
Злий на тебе Лев, наш тато, —
То й спокутувать пора!

„Кличе цар тебе на суд:
»Хай мені явиться тут
Лис Микита, гайдамака!
А не хоче йти в мій двір,
На тортури, під топір!
Хай пропаде, мов собака!«

Лис Микита зщулив вуха,
Коло брами пильно слуха
Тих різних медвежих слів.
— „Ей, — гадає, — щоб зроби́ти,
Цього дурня раз провчити,
Щоб так гордо не ревів!“

Хитро в шпарку зазирає,
Чи де засідки немає?
Але ні, Бурмило сам!
Ну, тоді він вийшов сміло,
Втіхою лице горіло:
„Вуйку, ах, вітайте ж ням!“

„Вуйку; ви ж це? Бійтеся Бога!
Так далекая дорога,
І такий надвóрі сквар!
Ви втомились, ви без духа,
Піт вам скрізь тече з кожуха!
Що ж то, наш вельможний цар.

„Інших вже послів не має,
Що найліпших посилає,
На найстарших труд валіть? —
Ну, подвійно рад я тóму,
Що хоч раз до мого дому
Гість так чесний загостить.

„Суд для мене — з маслом каша?
Знаю бо, що мудра ваша
Рада захистить мене.
А як ви за мене слово
Скажете, то все готово,
Царський гнів тяжкий мине.

„Вуйку, ми ж одного роду!
З вами я в огонь і в воду!
Лиш цю пічку ще заждіть!
Гляньте, небо замрячєне,
Ви втомилися, а в мене —
Вибачте — болить живіт”.

— „А це що тобі, небоже?“

— „Ох, вуйцуню, страх негоже!

Я ж пустинник, то й не слід

М'яса їсти. Ось і мушу,

Щоб не брать гріха на душу,

Ссати той обридлий мід“.

— „Мід? — аж крикнув пан Бурмило, --

Мід обридлий? Божа сило!

Я ж за мід рад душу дати!

Де він? Де його купуєш?

Як мене ним утратуєш,

Вір — не будеш нарікати“.

— „Вуйку, — каже Лис, — це жарти!“

— „Жарти? Дай лиш зо три кварта,

То й присягою скріплю!

Мід, це райський корм чудовий!

Все за мід я дати готовий,

Над усе я мід люблю!“

— „Га, як так, мій вуйку милий.

То ходім! Хоч в мене сили

Дуже мало — що робить!

Твій наказ, то голос з неба.

Для так чесних гостей треба

Сил, здоров'я не щадить.

„Не далеко тут — ось тільки
Буде звідси зо чверть мильки —
Є багатий хлоп Охрім.
В нього меду тьма безбожна,
Що не то, що їсти можна,
Але хоч купайся в нім!”

— „Ой! — зітхнув Медвідь Бурмило,
Аж на серці замлоїло!
Ну, Микито, ну, біжим!”
Сонце сіло вже за гори,
Як добігли до обори,
Де багатий жив Охрім.

На землі там, близь горіда,
З дуба грубая колода
Бозваніла. Майстер Гринь
Хтів поздовж її лупати,
То й почав з кінця вже гнати
Здоровенний в щілку клин.

З на дві п'яді вже одверта
Щіль була; колода вперта
Все ж таки не трісла ще,
Лиш від клина заскрипіла,
Наче зуби заціпила
Прохрипівши: »Ов, пече!«

— „Вуйку! — шепче Лис Микита, —
Ось колода ця відкрита —
Ти пощупай їй під бік!
Хоч крива вона та сіра,
Та в ній меду щонеміра.
Відси й я не раз волік.

„Глянь, вже темно по долині.
Хлоп давно лежить в перині,
То ж нічого ти не бійсь!
Іж досхочу в ім'я Боже!
Я постою на сторóжі...
Ну лиш, сміло в шпарку лізь!”

„Спасибі, тобі, небоже! —
Рік Бурмило, — стій, щоб, може,
Не надліз який злий дух!
Ой, вже чую запах меду!
Ти, небоже, стань спереду,
На́ до рук оцей обух!

І за цим Медвідь Бурмило
Лапи, голову й карчило
В ту широку щіль запхав;
Лис тимчасом трах! обухом,
Клин із дуба вибив духом,
І Бурмила дуб спіймав.

»У! — сказав дуб, — е ще сила!«
Гей, як вхопить він Бурмила,
Аж стріщав у нього лоб.
— „Вуйку! — крикнув Лис Микита, —
Правда, шпарка знаменита!
Знав, де мід ховати хлоп”.

А Медведя заціпило!
Стогне, сапа мій Бурмило,
Але дуб трима й трима.
Шаршув вуйко зо три рази,
Затріщали лани й в'язи,
Але вирвати — дарма!

— „Вуйку, — каже Лис, — як чую,
Дуже вам медок смакує,
Та, мабуть, вас муха тне.
Іжте ж, але міру майте,
Бо як об'їстесь, знайте:
Мід вам нупом поплине”.

Та Медведю не до меду!
Крутить задом, з спереду
Дуб держить, мов у кліщах...
То він шарпне, дряпне, смикне,
Далі з болю як не рикне,
Аж почули в небесах.

Лис на кши його здіймає.
— „Бач, як вуйко мій співає!
Вуйку, що за нута се?
Вуйку, вуйку, будьте тихо!
В хаті світло — буде лихо!
Вуйку, хлопа біс несе!”

А Охрім, багач-мужик
Пробудився — що за рик?
Виглядає у квартиру —
Що за диво? При колоді
Щось чорніє... Може злодій?
І хапає за сокиру.

Вибіг з хати, — приглядається.
Це Бурмило борикається!...
Репет підійма Охрім:
— „Гей, сюди, сусіди любі!
Ось Медвідь зловився в дубі!
Гей, Медведя бить біжим!”

У! Кишить в селі тривога!
Наче ті вовки з берлога,
Позривались мужики.
В чім хто був, в тім вибігає,
Що попало, те й хапає,
Наче зброю, до руки.

Як прискочать до Бурмила. —
В цього ціп, у того вила,
В баби кочерга в руках,
А Охрім з тяжким обухом, —
Кинулись на вуйка духом!
Лиш луп-цуп! та трах-тарах!

Біль додав Бурмилі сили:
Як не шарпне — Боже милий!
Шкіру всю з'чола зідрав!
Ще раз шарпнув — вирвав лапи,
Але шкіру й кігті-дряпи
Дуб, немов своє, забрав.

— „Вирвавсь! Вирвавсь!” — закричали,
Люди, врозтіч поскакали,
А Бурмило тру-трух-трух!
В ліс, в кущі побіг скоренько,
Ліг та стогне так тяженько,
Мов би з нього перло дух.

Аж тут суне Лис Микита.
— „Ну, вуйцуню, — мовить — сита
Вже душа? А добрий мід?
Та й гаразд ви поноїли!
Хочете, я щонеділі
Справлю вам такий обід!

„Ой, а я трохи не плакав,
Як там з вами хлоп балакав:
Я гадав, що буде бить.
Ну, та бачиться, ви чемно
З ним розстались, — децю, певно,
Вам за мід прийшлося платіть.

„Е, що бачу! Ви з гризоти
Вбрались, ніби на зальоти,
У червоні сап'янці!
А цю шапочку червону
Де купили? Чи додому
Несете її дочці?...”

Так Микита насміхався,
А Бурмило лиш метався
Та бурчав собі під ніс.
Аж на третій день ходою
Він з тяженькою бідою
Ледве в царський двір приїз.

Як побачив цар ясенний,
Що Медвідь такий нужденний,
То аж руки заламав.
— „Гей, Бурмило, любий друже,
Хто це збив тебе так дуже
Та зі шкіри обідрав?”

— „Царю, пане, — рік Бурмило, —
Горенько мене постигло!
Це Микита все зробив.
Через нього муки много
Я прийняв, — о, мало свого
Я життя не загубив!”

Ух! Затупав цар ногою!
— „Я короною ось тою
Заклинаюсь: не уйде
Цей злочинець злої муки!
Дай мені його у руки,
То до завтра не дожде!”

Потім трохи мислі ладив
І з Сенатом раду радив,
Щоб Микиту взять на гак,
Постанову мав велику.
Кликнув на Кота Мурлику
І до нього мовить так:

— „Ти мій вірний Кіт Мурашка,
Хоч постава невелика,
Та розумній ти за трьох.
Ось тебе я шлю: іди ти
Сам до Лиса, до Микити,
У його злодійський льох.

„І кажи, щоби якстій
Він у двір явився мій!
Загрози йому, що гака
Не мине й тяженьких пут,
Як на суд не стане тут,
Лис Микита, гайдамака!“

Біт Мурлика поклонився,
І в дорогу спорядився,
Хоч по шкірі дер мороз;
Страх не рад він був тій честі,
Та що цар дав, їж дорешти!
Смеречатіся не мож.

П І С Н Я Т Р Е Т Я

Кіт Мурлика до дороги
Добре взяв за пояс ноги,
В торбу впхав печену миш,
І лисочком, холодками
Так на підвечірок сáмий
Він прибув до Лисовіч.

Стукнув в браму, дожидає... —
Лис в кватирку виглядає.
Кіт Мурлика шапку зняв,
Поклонивсь йому низенько,
Привітав його борзенько,
Та й такі слова сказав:

— „Не прогнівайся, нанашку!
Не приніс я жадну флашку,
Але царський вам наказ:
Другий раз це цар, наш владця,
Через свійого післанця
На свій суд ось кличе вас.

„Що тут довго говорити!
Дуже цар на вас сердитий,
Тож я раджу вам: ходіть!
Цар поклявся на корону:
Як не ставитесь до трону,
То пропащий весь ваш рід”.

— „Мурцю! — скрикнув Лис Микита, —
От не ждали! От візита!
Боже милий, як я рад!
Мушу я тебе обняти!
А про те не смій казати,
Щоб якстий іти назад!

„Та ж Лисиця, твоя тітка,
Так тебе видає зрідка,
Що не пустить нас під ніч.
А маленькі Лисенята,
Чи ж вони пустили б брата?
Ні, то неможлива річ!

„Повечеряєм гарненько,
Проспимося, а раненько
Холодком — та й в Божу путь!
Я про царський суд не стою.
А що рад піду з тобою,
Ти у цьому певний будь!

„Он з Медведем інше діло!
Ти розваж: прийшов Бурмило,
Мов розбійник, у мій двір.
Та й до мене з криком-фуком,
З величезним в лапах буюком —
Я ж малий, слабенський звір!”

— „Ой, нанашку, — рік Мурлика, —
Ласка ваша завелика...
Але ліпше ми не ждім!
Ніч чудова, місяць світить...
Попроцайте жінку й діти,
Та й у путь якстій ходім!”

— „Мурцю, — каже Лис, — май розум!
Ніч не тітка, ми не возом
Будем їхать, ні літять.
Всяка погань лісом лазить,
Ну ж но хто на нас наважить!
Ні боротись, ні втікати!”

Ті слова Кота Мурлику
Кинули у дрозд велику:
— „Ваша правда, — він сказав, —
Мушу наніч вже лишиться...
Та скажіть, щоб поживиться,
Де б я тутки що дістав?”

— „Що ж, не гнівайсь, Мурцю дільний!
Чоловік я богомільний,
Піст твердий держу день-в-день.
Та тобі вже я придбаю
Найсмачніше, що лиш маю:
Крижку меду з'їж лишень!”

— „Меду? Тьфу! — відрік Мурлика. —
Хай Бурмило мід той лика!
Ним мене ти не вкорміш!
Та у вашому фільварку
Чей же є де в закамарку
Хоч одна порядна миш?”

Лис Микита рік до Мурка:
— „Ти жартуєш! Навіть турка
Я б мишми не трактував!
Що ти видумав, небоже?
Миші їсти!... Милий Боже!
Про таке я й не чував!

„Та як ти мишей бажаєш,
Мурку любий, — тут їх маєш,
Що хоч ними гзть гати!
Тут у вйтовім будинку
Тьменна тьма мишей, мій синку,
І близенько нам іти!”

— „Ах, нанашку мій наймильший,
Поведіть мене на миші!
Я на миші дуже звик!”
— „Добре! Так ходи ж за нами!”
І полізли бурянами
Аж де вийтів був курник.

Там в стіні діра пробита,
Нею часто Лис Микита
В курятник вночі гостив;
Вчора ще пустив він крови
Війтовому когутіві,
Аж когут і дух спустив.

Війт зо злости зчервонівши,
З когута лиш пір'я вздрівши,
Крикнув: »Ні, вже не стерплю!
Мушу злодія зловити«.
Край вікна дав присилити
Мотузяную петлю.

Лис Микита це пронюхав,
Та й говорить: — »Мурку, слухай,
Як там мишки цвіркотять,
Мов горобчики невинні!
А ось тут і дірка в глині —
Тільки влізти та й хапать!”

— „А безпечно ж тут, нанашку? -
Нині за біду не тяжко,
А вийти, то хитрий люд!”
— „Га, — говорить Лис зрадливий, —
Хто занадто боязливий,
Хай такий покине труд!

„Там всередині не був я,
І про хитрощі не чув я,
Та коли боїшся ти,
То ходім радніш додому,
Повечеряєм по-свому:
Рельку й медові соті”.

Кіт Мурлика застидався.
— „Що гадаєш, я злякався?”
До Микити він озвався. —
„Страх, то не котяче діло!”
І у дірку скочив сміло,
І шасть-прасть! В сильце спіймався.

Ой, повис він у воздухах.
Затрепавсь, та по тих рухах
Шнур ще дужче горло стис.
Кинувсь — вдаривсь до одвірка!
А згори, де влята дірка,
Заглядає зрадник Лис.

— „Ну, що, Мурцю мій наймильший, —
Баже він, — смакують миші?
Правда, що за пишний смак!
Хочеш соли? Я покличу,
Або в вїйта сам позичу, —
Чи волиш вже їсти й так?...

„Ого-го, вже й ти співаєш!
● Але слашний голос маєш!
Тенор! Ах, люблю на смерть!
Жалібно, аж ллється в душу!...
Ох, бігме, я плакати мушу...
Ну, спасибі за концерт!”

Раптом двері заскрипіли,
Вїйт роздягнений, спітнілий,
З палицею сам впада;
А за ним сини і слуги,
Цей з ременем, з буюком друтий —
Ось де Муркові біда!

— „Бийте злодія! — вїйт крикнув, —
Вчора когута нам смикнув!
Бийте, поки спустить дух!”
І луп-цуп, летять удари...
Мій Мурлика з уст ні пари,
Мов осліп уже й оглух.

„Бийте! — вїйт кричить і кропить.
Втім Мурлика свїк! Як вхопить
Пана вїята за сам нїс!
Хруп та й хруп, мов миш велику,
Кїгтями роздер всю пику,
Мов би гречку грабив бїс.

— „Гвалт! Рятуйте!” — крикнув з болю
Вїйт і впав, як сніп, додолу.
Всі до нього. — „Гей, свїтїть!
Гей, води! Гей, губки, вати!”
Кинулися кров спиняти, —
Вже й не в голові їм Кїт.

А в Кота тверда натура:
Лиш відсапав та й до шнура,
Взявся гризти і кусать.
Далі шарпнувся щосили,
Шнур урвався, і в тїй хвилі
Кїт свобїдно мїг гасать.

Ну, мишей він відцурався,
В курнику й не обзирався,
А, задравши хвіст, як мїг
Драпнїв в дїрку, та до лїса,
А лїсами, мов від бїса,
Просто в царський двір прибіг.

Як уздрів його Лев-батько,
Збитого, мов кисле ябко,
З злости аж позеленів.
— „Що? — кричав звірів правитель, —
„Чи знов сміє той урвитель
Насміхатися з моїх слів?

„Ні, вже цього забагато!
Будь я пес, і пес мій тато,
Коли це йому прощу!
Військо шлю на гайдамаку!
Як лиш зловлю, — на тіляку,
І гніздо все розтрощу!”

Грізно цар ревів і тупав,
Був би Лиса з кістками схрунав,
Якби мав його в руках.
Аж, як гнів пройшов безмірний,
Виступив Бабай покірний,
І сказав при двораках:

— „Царю, ясна річ, не скрита:
Вільний же козак Микита,
Право ж каже тричі звать
Винного на суд твій, пане.
Аж, як третій раз не стане,
Суд заочний видавать.

„Що в тім правди чи неправди,
Що про нього клеплять завжди, —
В те не входжу, — та для всіх
Рівне право! Тож пішли ти
І мене ще до Микити,
Чей прийде до твоїх ніг”

Цар махнув лиш головою,
Дав знак згоди булавою,
Та ні слова не сказав;
А Бабай якстій зібрався,
У дорозі поспішався,
В Лисовичах наніч став.

П І С Н Я
Ч Е Т В Е Р Т А

Лис собі в вечірню по́ру
З діточками коло двору,
Розмовляючи, гуляв,
Аж тут голос у діброві
Обізвався: „А, здорові!
Ось до вас я причвалав!”

— „Ах, Бабай! Чи ти це, стрику?
Ну, мабуть, якусь велику
Новину несеш до нас!
Ти втомився? Ти сумуєш?
Ну, до хати! Заночуєш,
То й балакать буде час”.

Всі гарненько привітались,
Про здоров'я розпитались,
Випив вишнячку Бабай.
Сів на призьбі, віддихає, —
Лис про царський двір питає:
„Ну, балакай, не зітхай!”

— „Гей, синашу, схаменися, —
Так сказав Бабай до Лиса, —
Що за збитки робиш ти?
Защо ти з післанців клипсея?
Чи на правду ти боїшся
На той царський суд іти?”

— „Я ж гадаю, синку милий,
Що ти зможеш в одній хвилі
Ворогам заткати рот.
Адже всі тупі їх мізки
Проти твого варті тріски!
Отакий то ввесь народ!”

— „Правду кажеш, любий стріку, —
Каже Лис, — в мені велику
Ти охоту розбудив.
Що ж, піду! Хай всі побачуть!
Хто сміється, ті заплачуть,
Цар на ласку змінить гнів!”

„Хоч там цар на мене лютий,
Та він знає, що в мінуті
Небезпечні, в чорний день
Всі торочать не до ладу,
Але дати мудру раду
Вміє Лис один лишень”.

І звійшли оба в світлицю.
Привітав Бабай Лисицю,
Всі засіли край стола.
Лисенята Міцько й Міна
Повлазили на коліна —
Живо гутірка пішла.

— „Дуже лютий цар, Бабаю? —
Лис питає: — Знаю, знаю.
Жаль йому медвежих мук!
Та в нас був старий рахунок, —
Довго ждав я на трафунок,
Щоб дістать його до рук.

„Тому літ ще не багато,
Як Бурмила Лев, наш тато,
Губернатором зробив
На підгірські наші бѣри,
Щоб звірячі справи й спори
Всі поправді він судив.

„От тоді то Вовк Неситий
Напосівсь мене здушити,
А з Бурмилом змову мав;
І на суд туберніяльний
За мій задум геніяльний
Перший раз мене пізвав.

„Що за задум? Слухай, друже!
З Вовком раз, голодні дуже,
На поживу вийшли ми.
День. У церкві дзвін десь дзвонить, —
Та нас голод з ліса тонить
Серед лютої зими.

„До села йдем обережно,
Нюхаємо, де б то можна
Чим масненьким поснідать, —
Аж тут сала, м'яса запах
Не лиш в носі, а аж в лапах
Закрутив нам — хоч тут сядь!

„Тії пахощі нас гарні
До попівської спіжарні,
Мов по нитці, довели.
Стали ми довкола нюхать,
Чи безпечно всюди — слухать,
Аж віконце ми знайшли.

„Страх тісне було віконце.
»Лізем, Вовче?« »Лізем конче!« —
Каже Вовк. — »Ти перший лізь,
Глянь, чи де нема заліза!
За тобою й я полізу,
(Так Вовк каже) — лізь, не бійсь!«

„Я проліз досить вигідно.
Роздивився. »Лізь :свобідно!«
Так до Вовка я сказав.
Він голодний був, тоненький,
Ну, та в отвір той вузенький
Ледве тулуб свій пропхав.

„А в спіжарні — Боже кріпкий!
Світ затьмився нам додрібки,
Стільки там добра для нас:
М'яса, сала, вудженини,
Штири пілті солонини
І довезний ряд ковбас.

„Став я думать, міркувати,
Як тут господарювати, —
Та мій Вовк мов оцалів:
Перший полоть хап зубами!
Рве, куса, гризе без тями —
Став, і їв, і, знай, спіїв.

„Ну, — гадаю, — їж, небоже!
Та для мене це негоже”.
Я беруся до ковбас.
З жердеи легко їх здіймаю,
Крізь віконце викидаю,
Поки всіх отак не страяс.

„А за ними й сам в віконце
Вискочив, та й ну чим скорше
Всі на шию надівать.
Навантажив, як коралі,
Та й до ліса далі, далі, —
Скарб у яму заховать.

„Скарб у яму заховавши,
Спокійненько поснідавши,
До спіжарні знов біжу.
Прибігаю: Вовк ще голять,
Не доївши, кинув полоть,
З смальцем розпочав діжу.

»Вовче, — шепчу, — час до гаю!
З церкви люди вже вертають, —
Щоб нас тут хто не застав!«
Вовк, почувши це, зжахнувся,
В дірку прожогом метнувся,
Та вже ледве шию впхав

„Бачиш, — повний був, мов бочка!
Став у дірці, тільки очка
Витріщив, немов баньки.
Страх відняв у нього мову...
Я ж кричу: »Чото став знову?
Ну, якої бідоньки?«

„Вовк не тямить вже, що діє!
Лізе в дірку, аж потіє,
Та дармій його ввесь труд.
Далі з лютої розпуки
Заламав передні руки —
»Лисе, — каже, — згину тут!«

»Вовче, — кажу, — чи здурів ти,
Чи від смальцю оп'янів ти?
Вилізай, пора нам в гай!«
— »Ой, не можу, мій Лисуню!
Бачиш, пуза не просуну!
Ой, Микито, помагай!«

„Ну, скажи ти сам, Бабаю,
Що я тут чинити маю,
Як драбузі допомгти?
Лишу Вовка — може згинуть.
Ліпше, думаю не кинуть,
Але до попа піти,

„Попросить по добрій волі,
Щоб дав пилки і дозволив
Більшу вирізати діру.
Здумавши цю річ штудерну,
Мовлю Вовку: „Жди, я вернусь!”
І в попівство просто дру.

„Піп був власне у покою:
В пообідньому настрою
Люльку, ходячи, курив.
У вікно я заглядаю,
Лапою шкряб-шкряб, благаю,
Щоб вікно він відчинив.

„Піп поглянув, підбігає...
»Лис у вікна заглядає!
Гей, ловіть його! Біжіть!«
Я й не зчувся, а за мною
Слуги, служниці юрбою, —
От я духом через пліт.

„Крик за мною, як в гамарні...
А я просто до спіжарні,
Та й сховався під поміст.
Тут погоня надлітає:
»Де він? Де той Лис? — питає —
Показав нам тільки хвіст!«

„Втім зирнули, а з віконця
Вовк Неситий проти сонця
Визирає! »А, ти тут?
Ой, нещасна голова!
Та ж це Вовк! А бийте ж Вовка!
Тут йому зробить капут!«

„Вовк їх там не дожидався,
А в стіжарню заховався,
При саміських дверях став.
От вони як відчинили,
То Неситий скік в тій хвилі,
З цієї шпарки скористав.

„Та дістав там з дивовижі
Скільки буків через крижі,
Так, що ледве в ліс доліз,
І про справу цю немилу
Заразінько Бурмилу
Він на мене скаргу вніс.

„Хоч сам винен за лакoméтво,
А на мене віроломство,
Злобу й зраду наклепав.
Ну, а думаєш Медвідь
Розібрав усе якелід,
По закону поступав?

„Де тобі! Суддя той ласий,
Як дізнався про ковбаси,
Що з трудом я розстарав,
Як ревне на мене туго:
»Зараз тут віддай, злодюго
Ті ковбаси, що ти вкрав!«

— „Ти й віддав?“ — Бабай питає.

— „Що ж було робить, Бабає?“

Адже ж хтів відтяти хвіст!

Та щоб всі віддать — а дзуськи!

Штири дав йому тонюські,

А собі лишив ще шість.

„От Мелвідь так судить справу:

»За побої, за неславу,

Вовче, маєш ковбасу!

Решту я з'їм. Ти ж, Микито,

Радь будь, що тебе не бито!

Марш, бо кості рознесу!«

„Так то нас судив Бурмило!

Гірко це мене вшпилило!

Я присяг на царський хвіст:

Як його дістану в руки,

То за всі ці підлі штуки

Він тяженько відповість”.

Надоспіла і вечерея;
З пір'ям пражена тетерея —
Досить всім її було.
Як гарненько поживились,
Де про що розговорились,
Та й пішли собі в стебло.

А як рано повставали,
То гарненько поснідали:
Іли сало з часником,
Потім гусячу потравку,
Закусили ж цю приправку
Ще копченим судаком.

Отоді Микита вбрався
До дороги, й так прощався
З господинею й дітьми:
— „Люба жінко, будь здорова!
Час іти мені до Львова,
Тож ключі усі прийми!

„Наглядай як слід в коморі,
Бо ті Миші красти скоті, —
А про мене не журись!
Хоч тепер на нас цар лютий,
Але легко може бути,
Що всміхнеться ще колись.

„А ви, діти, не пустуйте,
Поза домом не герцюйте,
Мамі збитків не творіть!
Глянь но, стрику, що за звірик
Той наш Міцько! Хто повірить,
Що йому ще тільки рік!”

І, дітей поцілувавши,
Жінці в вухо пошептавши,
Що там ще сказати мав,
Лис Микита, мов у гості,
В Львів, назустріч царській злості,
Враз з Бабаєм почвалав.

П І С Н Я
П ' Я Т А

Гу, гу, гу! — в дворі гуділо,
Мов Бог зна, яке там діло —
„Лис Микита! Лис приспів!”
А Микита мов не чує,
Гордо, сміло машерує
Між рядами ворогів.

Перед тронем зунинився,
І цареві поклонився,
І такі слова сказав:
— „Царю наш великодушний!
Слову тво́йому послухний!
Я на суд твій правий став.

„Вірю в велич твого духа,
Не прихилиш свого вуха
Ти поганим брехунам,
Що байками і брехнями
Раді б розлад поміж нами,
Сколотить на шкоду нам”.

Але цар глядів похмуро
Й крикнув: „Підла креатуро!
Ти ще тут хвостом вертиш?
Смієш прав допоминаться?
Нам ще хочеш підлизаться?
Ні, вже нас не підлестіш!

„Глянь, ось Півень у жалобі!
Кіт Мурлика ось при тобі,
І Бурмило, мій барон!
Тямиш біль їх, ганьбу, муки?
Гей, беріть його у руки
І до трибуналу! Вон!”

— „Царю, — каже Лис Микита, —
Чи ж така то вже й відкрита
Щодо них вина моя? —
Що Бурмило був упертий
Конче хлопський мід ізжерти,
То чи ж тому винен я?

„А Мурлика, — Боже, Боже!
Він ще жалуватись може?
Хто ж на ловах не прийма
Бійки, невитід подібних?
Та й хіба ж для Мишей бідних
Конституції нема?

„Кажуть: злодій, я, поганець!
А Мурлика, твій післанець,
Теж не менший горлоріз.
Бо чи ж то не для злодійства,
Кровопролиття й убійства
Він у твою шпарку вліз?

„Царю, я підданий вірний!
Як такий твій гнів безмірний —
Дай на смерть мене судить!
Дай малих злочинців вішать,
Хай великих це потішать!
Якщо так — не варто й жити!”

Та цар Лев не вів і вухом!
І взяли Микиту духом,
І зв'язали й повелі
Стражники у трибунали;
В трибуналах засідали
Старі Цапи і Осля.

Став Микита та й балака,
Та найстарший пан Осяка
Вже п'ять років, як оглух.
Присудили: „На галузці
Лису висіть на мотузці,
Поки з нього вийде дух”.

Вовк, Бурмило і Мурлика
Як почули це, велика
Радість обняла їх ум.
Зараз за катів обрались,
І Микиті нахвалялись
Причинить до смерті глум.

Лиса вивели. Бурмило
Трах його прилюдно в рило!
— „Це за сап'янці мої!”
Вовк для гіршої ще муки
Взад скрутив Микиті руки:
— „Не уйдеш тепер гіллі”.

Кіт Мурлика вже на гілку
Виліз і міцною сильку
Мотузяну засилив.
Крука ще гукнув навмисне,
Щоб Микиті, як повисне,
Зараз очі з лоба пив.

Хто лиш жив, глядіть зійшлися,
Як то будуть вішати Лиса:
Сторожі стоять, як мур.
Лис іде, як мокра курка,
Вовк Неситий ззаду штурка,
А Медвідь веде за шнур.

— „Не лякайся, — сказав Неситий, —
Ми відразу задушити
Не гадаємо тебе.
Будеш дригати ще лалками,
Поки Кріт під дубом ями
У твій ріст не витребе”.

Обернувся Лис до нього:
— „Що ж то, — каже він, — міцного
Шнура не знайшлось у вас?
Міг вам Кіт дістати любко
Того, що на нім так цунок
Сам у в'їта дригав раз”.

— „Замовчи! — ревнув Бурмило. —
Щоб язик тобі зціпило!
Ще не кинув жартів ти?
Глянь, жде шибениця грізно!
Кайся, щоб не було пізно,
Грішну душу очисти!”

Привели його під гілку,
Завдалі на шию сільку,
На драбину Лис вступив
І, звернувшись до миру,
Він вклонивсь цареві щиро,
І ось так проговорив:

— „Наступає вже година,
Ох, для звірів всіх єдина:
Швидко вічним сном усну.
Царю наш, тебе благаю,
Ти по давньому звичаю
Просьбу вволь мені одну.

„Тут в обличчі смерти й гробу
Хочу виявить всю злобу,
Сповідатся всіх гріхів,
З всіх провин заслону здерти,
Щоб ніхто по моїй смерті
За моє зло не терпів”.

Так сказав, усім вклонився,
І тяженько просльозився,
Зрушив душі всіх хижак:
Цар задумавсь на хвилину,
Берло похилив в долину
І сказав: „Хай буде так!”

Лис Микита б'ється в груди:
— „Признаюся, чесні люди,
Много, много я гришив!
Чи є хоч один між вами,
В кого б ділом, чи словами
Добру пам'ять я лишив?

„Від дитинства сам собою
Я привчався до розбою,
Хоч отець картав нераз.
Бідні Кури, Гуси, Утки!
Серце рветься в мені тутки:
Як то шарпав, гриз я вас!

„Був я штучка невеличка,
Та „від личка до ржемичка“
Щораз далі, далі ліз:
Вже Ягнята й Козенята,
Що відбігли геть від тата,
Я хапав і в яму піс.

„Біг до зла я шляхом битим
Спобратимався з Неситим:
Він учитель мій у злім.
І коли я нишні стобю
Під смертельною вербою,
То його заслуга в цім.

„Раз ото на переднівку
Ми таку злодійську спілку
Зав'язали: я дрібне,
Вовк велике має красти,
А що зиск — по рівній часті;
Нині кара б'є мене!

„Але як прийшло ділиться,
То ніколи, як годиться,
Половини Вовк не брав:
Загарчить — не смій і писнуть!
Сам же, хоч би мусів тріснуть,
До крихітки все зжирав.

„А як часом грубшу штуку
Нам вдалось спіймати в руку,
То Неситий як ревне, —
Вже Вовчиця тут з синами!
М'ясо мало не з кістками,
Хавкнуть — хвиля не мине.

„Адже ж тямлю, так як нині:
У одної господині
Виліз я вночі на під;
Висів тамки у димарні
Солонини полоть гарний, —
Ну, його й дістати слід.

„Кажу: »Вовче, ти рви стріху,
Я ж цей полоть нам на втіху
Живо з вішалки здійму«.
І поліз я на бантину,
Довго мучивсь, поки скинув
Полоть просто в рот йому.

„Вовк м'ясиво хап — і драла!
Та мене ще хіть зібрала
На вечерю Курку взять:
А у тої господині
На близесенькій бантині
Спав Курей довгенький ряд.

„Підпхавшись по платві,
По бантині, мов по дратві,
До Курей я вже підліз.
Серце б'ється... Тихо... Темно...
От в такій хвилині, певно,
Найлюбіш жартує біс.

„Вийшла ж і мені ярмурка!
Я гадав, що з краю Курка,
А то крешкий був Індік.
Я на Курки шийку міряв,
Індика в крило і вцілів, —
А Індик як здійме крик!

„Я зубами хал за тепле,
А Індик крилом як стрепле!
Даром, що старий я Лис, —
Світ мені заморочівся,
Я схитнувся, поточився,
З Індигом гегеп униз!

„Ну, та й мав я тут пригоду!
Полетів, та не до поду,
А на тік у сіни впав.
Гепнув так з цілого маху,
Думав: кожну жостомаху
Мов у ступі зопихав.

„Не кінець моїй тут лазні!
В сінях був я, мов у казні,
Вийти не було куди.
От захався я в куточок:
І стулився у клубочок:
»Тихо! Лихо пережди!«

„Та даремну мав надію!
Чую голос: »Гей, Андрію!
А поглянь но до сіней!
На поді там щось кричало,
І у сіни щось упало!
Ну, Андрію, встань но, гей!«

„Чути: наймит щось воркоче,
Встав, щось шкряба і стукоче, —
Світло він світив, мабуть;
Далі двері відчиняє,
Каганець в руках тримає:
»Що за дідько гримнув тут?«

„Глип! Індик по сінях ходить.
»От хто «крики тут заводить!
З сідала Індик упав!«
Втім в куток зирнув негайно...
»Ай! Хазяйко! Уставай-но!
Гість до нас тут завітав!«

»Що за гість?« — »Та Лис Микита!«
»Бий, Андрію!« — »Чим же бити?
Встаньте радше з подушок!
То обое ми без труду
Цю поганую приبلуду
Живо зловимо в мішок«.

„Поки баба встала з ліжка,
Наймит призирався з близька.
Знай, до мене з каганцем.
Я ж сиджу, тремчу, все чую,
Та й усе собі міркую,
Як би тут втекти живцем?

„Ось хазяйка лізе в сіни;
Того й ждав я, як відчинить
Двері в кóмнату вона:
Шусть їй прудко поїд ноги,
В хату вскочив, та й з порога
Просто скачу до вікна.

„Шибку висадив зрозгону,
Стрічку неодну червону
Я на шкірі здряпонув;
Ну, та вирвався на волю,
Та й садком, відтак по полю,
Мов безумний, в ліс махнув.

„Довго бігав безуговку,
Поки врешті в петрю к Вовку,
Ледве дишучи, добіг.
»Ой, Вовцуню! Я аж гину!
Дай же м'яса одробину,
Що для мене ти зберіг!«

»О, зберіг! — у сміх Неситий, —
Цим ти, певно, будеш ситий.
На, і знай дар щедрий мій!«
„І — зміркуйте підлу штуку! —
Дав мені дубову клюку:
Полті вішають на ній.

„Отаке сказати мушу:
Тільки гріх я брав на душу,
Що із ним до спілки крав,
А за гріш не мав пожитку,
І без власного прожитку
Був би з голоду пропав.

„Але я не дбав нітрохи!
Славний скарб царя Гороха
Мав я у своїх руках!
Скарб безмірно так багатий,
Що ледві би міг забрати
На сім возів у мішках”.

Лев, про скарб такий вочувши,
Насторожив пильно уші.
— „Лисе, що це ти верзеш?
Про який це скарб гадаєш?
Чи ще й досі скарб той маєш?”
Лис сказав на те: — „Авжеж!”

„Царю, — каже, — пане милий,
Перед входом до могилы
Я душі не обтяжу!
І чого ніяким світом
Не сказав би жінці й дітям,
Це тобі я розкажу.

„Знай же, царю, скарб той грубий
Стати мав твоєї згуби
І нещастя джерелом.
Не вкради його Микита —
Кров твоя була б пролита,
Стався б страшний перелом!”

Лев, неначе ужалений,
Скочив, рикнув, мов шалений:
— „Що, що, що це ти сказав?
Що це за смалені дуби?
Перелом? Нещастя? Згуби?
Все розкажуй, щоб я знав!”

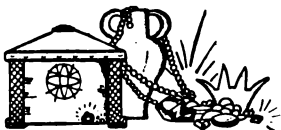
Каже Лис: — „Я царську волю
Рад сповнити, тільки м'блю,
Вислухай мене ти сам.
Лиш тобі й твоїй княгині
Річ важну відкрию нині
І Гороха скарб віддам”.

— „Гей, здійміть із нього пута,
І ведіть його ось тута!” —
Крикнув гучно Лев катам.
Ті нерадо розв'язали
З пут Микиту й розважали,
Що то він набреше там!

А Микита, волю вчувши,
Свобідніше відітхнувши,
„Слава Богу!“ — прошептав. —
„Ну, коли не рад здихати,
Нагострись гаразд брехати!“
З цим перед царем він став.

— „Ну, — цар каже, — сядь, Микито,
Сміло все кажи й відкрито,
Але з правди не змили!
Бо як збрешеш, то, їй-Богу,
Не за шию, а за ногу
Ти повиснеш на гіллі!“

П І С Н Я
Ш О С Т А

Слухайте ж, як Лис Микита
Цупко, наче кінь з копита,
На брехню пустився й лєсть!
Щоб лиш на гіллі не згінуть,
Не задумавсь камінь кинуть
І на батька свого честь.

— „Царю і ввесь чесний зборе!
Превелике, люте горе
По заслузі б'є мене!
За злодійство дам я душу,
Та одно злодійство мушу
Розказати вам страшне.

„Кільканадцять літ вже тому,
Як мій батько — де, в якому
Місці, хто це зна? — напав
Славний скарб царя Гороха.
Та добра йому ні трохи
Оскарб той клятий не придбав.

„Батько мій був горда штука.
Фінансовая наука
Був його любий фак.
Лестився, міняв все фарбу,
Щоб лиш стать міністром скарбу,
Він на це гострився страх.

„Та ти, царю, хитрість скриту
Проглядів, прогнав Микіту,
А міністром став пан Рись.
І пішов мій батько в пуцу,
І поніс він думу злюшу —
Відомстить тобі колись.

„В пуці скарб знайшов заклятий,
І почав він міркувати,
Щоб великий бунт піднять,
Щоб царя зіпхнути з трону
Славну ж царську корону
Щоб Медведеві відать.

„Спілку він зібрав велику,
З листом шле Кота Мурлику
До Бурмила: так і так,
Льва ми хочем скинуть з трону,
А як ти його корону
Хочеш взять, пришли нам знак.

„Ну, на вість таку Бурмило,
Наче б що його вжалило,
Враз схопився й сам прибіг.
»Браття, — каже, — я все з вами,
Або ляжем головами,
Або Льва зав'яжем в міх!«

„Батько мій і Кіт Мурлика,
Вовк, Бурмило і велика
Іх рідня — усі зійшлись,
І на бунт, на чорну зраду,
Братовбивчу, люту зваду
Всі врочисто сприсяглись.

„Із околиць чужоземних
За Горохів скарб — наємних
Мали військ наwerbувать.
Я підслухав всю їх змову,
Про страшну її основу
Став я пильно міркувать.

„Я Бурмила хитру злобу
Добре знав, його особу
Непочесну і смішну
Став рівнять з тобою, пане,
І кажу: »Цей опуд стане
Нам царем? Ну, батьку, ну!«

„Знав ти скарб знайти великий,
Та біда, коли владики
Ліпшого знайти не вмів!
Де Бурмило — цар народа,
Там пропала честь, свобода,
Голос правди занімів.

„І неначе голос з неба
Звав до мене: треба, треба
Зав'язати зрадї рот!
Хоч той зрадник — батько твій,
При цареві вірно стій!
Будь, Мякито, патріот!

„Так розміркувавши гладко,
Дожидав я, аж мій батько,
Як була умова, знай,
Там у зрадників тих темних,
На вербунок військ наємних
Рушить у сусідній край.

„Вже давніше, в переднівку,
Вислідив я ту криївку,
Де мій батько скарб сховав;
Ну ж тепер безпроблемно
Виносити дешево й нічно
Все дочиста я забрав.

„Невеликий час минає,
Аж мій батько повертає:
Вже готове військо жде!
Лиш вербунок заплатити,
Генералів назначити —
Хоч в огонь воно піде!

„Не вітав рідню, домівку
Батько мій, лиш у криївку
Просто шасть — і обімлів!
Препуста-пуста комора,
Що була ще повна вчора!
Скарб увесь мов хто замів.

„Що він біга, шкряба, нюха, —
Скарбу ні сліду, ні духа!
Тут старий ума лишивсь!
Заскомлів, немов на зуби,
Далі, шнур знайшовши грубий,
На гілляці задушивсь.

„А Неситий і Бурмило
Зрозумівши, що постигло
Батька мого, подались:
Страх льяляльні поробились,
І служить тобі пустялись, —
Зрадником лишивсь сам Лис.

„Днесь вони — підпори трону!
Я ж, що спас царя й корону,
Батька свого погубив, —
Під гіллякою тут стою,
Смерть вже бачу над собою.
Ну, повісьте! Я скінчив”.

Так то Лис в брехні був смілий!
Всі присутні остовпіли,
А сам Лев аж затремтів:
— „От воно що тутки скрито!
Дякую тобі, Микито!
А... той скарб... ти де подів?”

— „На високій Чорногорі,
Де Черемош води скорі
По камінні вниз жене,
У Говерлі, просто серця,
Коло третього реберця,
Е леговище скальне:

„Там лежить той скарб неткнутий...
Царю, твій він мусить бути,
Я тобі його зберіг!
Жалко тільки, що нікому
Не вказав я стежки д' ньому,
Щоб по моїй смерти міг...”

Лев не дав йому скінчити:
— „Хто тут сміє говорити
Ще про смерть якусь днесь?
Царське право є — прощати.
Зараз з нього шнур той зняти!
Ми касуєм весь процес!

„Більше маєш ти заслуги
Між звірами, ніж хто другий!
А гріхи ті, що за рік
Мав ти висіть, правду рікши,
Всі не варті торби січки
Супроти заслуг цінних.

„Тільки слухай: в добру пору
Ти зо мною в Чорногору
Завтра рушиш скоросвіт,
Лиш я сам до того льоху,
Де є скарб царя Гороха,
Буду знати тайний хід”.

— „Царю, — Лис сказав маркітний, —
З радості душі охитний
Я з тобою йти в ту путь.
Та в предсмертну я годину
Шлюбубав: коли не згину,
За гріхи покуту збуть.

„Пішки до святого Риму,
Відтам до Єрусалиму
Шлюбувався я піти.
Як повернусь, ясний пане,
Скарб відразу ввесь твій стане,
Найбагатший будеш ти!”

— „Що ж, — Лев мовив, -- річ побожна!
Шлюбував — ламать не можна, —
Тож іди й здоровий будь!”
Далі возьних зве на згоду,
Щоб вони вьому народу
Вибубнили царський суд:

— »Всім, кому на тім залежить,
Відати про це належить:
Цар по силі своїх прав
З Лиса, знаного Микити,
Зволив всю вину здймити,
І до ласки знов прийняв.

»Хто б смів Лиса поприкнути,
Лапою його дткнути,
Чи позаочно хулить
На такого патріота, —
Тому цар язик із рота
Вирізати поведить«.

Ой, як Вовк, Медвідь, Мурлика,
Вчули засуд, — страх велика
Іх досада обняла!
Зараз почали бурчати,
Далі рушили кричати,
З ними їх рідня ціла.

Але вже було запізно!
Лев із трону крикнув грізно:
— „Хто там сміє ще бурчати?
Га, то ви, потанці кляті,
Що мене у власній хаті
Сприсяглись замордувати?“

„Бач, які святі та божі,
А в душі думки ворожі!
Лис вам на заваді став?
Але годі вже мантачить!
Будете тепер ви бачить
Справедливість наших нрав.“

„Гей, беріть Бурмила тута
І закуйте в добрі пута!
Вовка в дуби прикрутіть,
І Кота зв'яжіть, і прямо
Засадіть в тюремну яму,
Де не блима сонця світ!“

Так то доля уже з нами!
Хто ось-ось був близький ями,
Раптом на вершку став! Ох,
А хто гордо дувсь, пишався,
У кайдани враз попався
І пішов в тюремний льох!

П І С Н Я
С Ь О М А

Був у замку льох підземний,
Зимний, і вогкий, і темний —
Там заперто в'язнів трьох.
Кіт мовчить, Медвідь куняє,
А Песитий проклинає:
— „Ах, той Лис, бодай він здох!”

Час обідать! Відолахи
Не привикли саламахи
Арештантської вживать.
Як наклали їм три миоки, —
Нюхають: аж кривить писки!
Стали пчихать і плювать!

Довго Вовк сидів і думав,
Далі з жалю як зарюмав,
Як завив, як заридав!
Спільникам своїм недолі
Про свої пригоди й болі
Ось таке розповідав:

— „Небо, земле і всі моря!
З глибини свого горя
Плач підношу я до вас,
Щоб вас плач той і ридання,
Образ мого страждання
До основ, до дна потряс.

„Вовком звать мене, Неситим,
Що Бог добрим апетитом
Наділив мене — чи ж стид?
І чи ж я щось тому винен,
Що в живіт все пхать повинен,
Бо живіт все: »Дай!« кричить?

„Вовк Неситий, Вовк зажертий!
Вовк усе є гідний смерти,
Вовка бий, де лиш найдеш!
А що Вовк той голодує,
Жінку, діточок годує,
Те байдуже всім! Авжеж!

„Вовк убивник! Вовк прожора!
Що душа у мене хора,
Що сумління в труби дме.
Серце в мене незрадливе,
Милосердне і чутливе,
Тому й віри світ не йме.

„Я ж так чесний і побожний!
Якби світ весь був порожній,
Якби я все ситий був, —
Я б такий був добрий, вірний
І лагідний, і покірний,
Що би й очі світ забув.

„Я й тепер — та що й балакать! —
Як почне жолудок плакати,
То й сумління заглушіть.
Та, проте, його проводу
Скільки я собі на шкоду
Слухаю, то й не злічить!

„Раз на лови йду я радо,
Аж Гусей здібаю стадо,
»Гуси, Гуси, я вас з'їм!«
Гуси кажуть: «Іж, Вовчище!
Лиш хвилиночку пожди ще,
Помолиться дай нам всім!«

»Ну, молиться! Але скоро!«
То вони враз крила вгору
Піднесли побожно так, —
Піднесли, загеготіли,
І всі вихром полетіли,
Я ж лишився, мов дурак.

„Ну, — міркую, стовпом сто́я —
Що за спосіб це, і що я, —
Словіник, чи паламар,
Щоб Гусей молитви слухать?“
І пішов я далі нюхатъ,
Щоб знайти новий товар.

„Зирк, Свиня лежить в баюрі,
А при ній рожево-бурі
Поросятка — шгук зо сім.
— »Гей, Свине, моя голубко,
Вилізај з болота цупко,
Хай твоїх я Свінок з'їм!«

— »Добре їж, коли охота, —
Відрекла Свиня з болота, —
Тільки бач, один тут гріх
З тих гріхів, що непростіні:
Поросятка нехрищені,
Як же ж будеш їсти їх?«

»Справді, клопіт! Що робити?«
— »Слухай, — каже, — мій Неситий,
Тут є річка і млинок,
То ходи тихенько з нами,
Стань собі пони́жче тами,
Там я похрищу діто́к.

»Похрищу, обмию з бруду,
І одно за другим буду
Прямо в рот тобі давать«.
„Ну, — подумав я, — це можна,
Чесна, бач, Свиня, побожна,
Свиньки чей не полетять”.

„Я під тамою, мов в ямі,
А Свиня з дітьми на тамі
Хрюка, плюєка, муркотить.
Ну, — міркую, — річ побожна,
То й перебивать не можна:
Це вона дітей христить.

„А вона посеред тами
Заставку взяла зубами,
Як запреться — піднесла,
Гур! Як жбурнуло на мене
Море мокре і студенне, —
В мене й пам'ять відійшла.

„Вхопила мене потопа,
Понесла з на десять хлопа
Вниз, мов тріску, мов стебло.
Мало там не дав я душу!
Поки вдряпавсь на сушу,
Вже Свиней мов не було.

„Став я мокрий та й міркую:
Ну, гляди ж святошу тую,
Як мене втягнула в рів!
Ну, а я ж то що за колик?
Православний, чи католик,
Щоб Свиней хрищених їв?

„Сильну взявши постанову,
Що не дам здуриться знову,
А толодний, аж пищу —
Йду. Аж зирк! Баран блукає.
Я до нього — не втікає,
От я зда́лека й кричу:

— »Стій, Баране! Стій, рогатий!
Маю щось тобі сказати«.

Став Баран та й ще пита:

— »Ну, які там маєш вісті?«

— »Га, тебе я мушу з'їсти!

Щоб, смакує звістка та?«

„А Баран — ну, хто б подумав? —

Не злякався, не зарюмав,

А вклонивсь мені до ніг.

— »Пане, — каже, — Бог привів вас!

Я ж три дні уже глядів вас!

Вам назустріч сам я біг.

»Не дивуйся і не смійся!
Я Баран-самоубійця!
В світі вже не жить мені!
Люд мій весь в неволі гине, ---
В вас — життя його єдине,
То мені ви не страшні«.

„Річ таку почувши дику,
Я в задумі звівся лику
І стояв дурний, мов сак.
— »Що це ти торочиш, блазне,
Щось таке несуразне?
Не второпаю ніяк!«

— »Пане, підожди хвилину,
Будеш знати, защо гину,
Чом так радо йду вмирати,
Чом рідня моя рогата
Свого спаса, свого тата
В тобі буде величать.

»Знай же, пане, біль мій тайний!
Я не єсть Баран звичайний,
Я — овечий патріот!
Думка в мене — розбудити
І з неволі слобонити
Весь овечий наш народ.

»Здавна думав я про теє,
Щоб овечим стать Мойсеєм,
Вивести овець з ярма —
Із хліва — на вольну волю.
Много труду, мук і болю
Я прийняв — та все дарма!

»У тісні овечі мізки
Думки свіжої нітрішки
Не втокмачиш; серце їх
Боязливе: — Що нам воля?
Вовк поїсть нас серед поля.
Нам про волю думать гріх! —

»Ну, подумай, пане чемний,
Про важкий мій стан душевний!
Насміх долі так хотів:
У душі пророцькі речі,
А кругом лоби овечі,
Сіно, жвачка, теплий хлів!

»Щоб влєкшить себе хоч трошки,
Я подався до ворожки,
І такий почув завіт:
— Хочеш Баранів ти снасти,
Мушиш сам себе покласти,
В жертву вольну за свій рід.

В поле йди, коли охочий,
Проблукай три дні, три ночі, —
Здиблеш Вовка-моцаря;
Той по мойому пока́зу
Проковтне тебе відразу, —
Отоді нова зоря

Для Овечь усіх заблисне. —
Пане, серце туга тисне
Запитать тебе в цей час:
Маєш ти пока́з той віщій,
Можеш ти, мій найлюбінший,
Проковтнуть мене нараз?

„Ну, плети собі, мій любий, —
Думав я, — аби лиш в зуби
Я дістав тебе, — не бійсь!
Знатимеш, як я ковтаю!”
Та й до нього промовляю:
— »Синку любий, заспокійсь!

»Віщій сон сьогодні мав я,
І на тебе вже чекав я, —
Проковтну тебе якстій!»
— »Ну, — Баран рік, — Богу слава,
Та й тобі, судьбо ласкава,
От тепер в душі спокій!

»Пане любий, стійте ж тутки!
Я на гробик вийду хутко,
Розбіжусь — і просто в рот
Кинусь вам, а ви ковтайте,
І, ковтаючи, згадайте:
Так вмирає патріот!«

„Треба ж дурня, щоб згодиться!
Мій Баран як розбіжиться,
Та й рогами в лоб мене,
Як не грюкне! Я скрутився,
Та й, зомлілий, покотився,
А Баран як не чкурне!

„От я встав, аж плачу з болю,
Проклинаю злую долю
Та й клену нерозум свій:
— Чи то я овечий батько?
Чом не вхопив швидко, гладко
Барана й не з'їв якстій?

„Всьому винна та чутливість!
Пощо мав я терпеливість
Слухати теревенів всіх?
Ну, тепер не зловиш, Грицю!
Затверджу чуття, як крицю;
Я голодний! Це не сміх!

„Отаке постановивши,
Зуби міцно заціпивши,
Я пішов у дальший шлях.
Лізу-лізу, шкандибаю,
Чоловіка надибаю, —
Кравчик був, мені й не страх.

„Як лише його я зочив,
То й до нього вмить прискочив:
— »Кравче, кравче, з'їм тебе!
Не тікай, не боронися!
Не благай, і не просися!
Бо в кишках мене скребе!«

— »Я тікати — не прудкий,
Борониться — заслабкий,
А проситься — хто повірить?
Тільки ж як мене з'їси?
Трошки замалий еси.
Ну ж, дозвожь тебе помірить!«

„Поки я поміркував,
Злегка він мені приклав
До хребта своє мірило,
Потім враз хахал за хвіст,
Як не швасне разів з шість, —
Аж на серці зав'ялило.

»Ой, — кричу, — що робиш, кравче?«
— »Маєш! Щоб ти знав назавжди:

Чоловіка не займай!«

»Ой, не буду, поки жити!«
Та кравець лихий, сердитий
Б'є та й б'є, хоч ти конай.

„Що́ я вию, що́ ридаю,
Що́ кленуся, що́ благаю, —
Він за хвіст мене держить
Та й періщить, повен злости, —
Швидко, бачиться, від кости
Шкіра й м'ясо відлетіть.

„Чую я, що ось вже гину!
Як не шарпнув — половину
Власного хвоста урвав!
А тоді давай Бог ноги!
Як забіг я до берлоги,
То три дні відхорював.

„Отаке то вовче лихо!
Ну, скажіть, як бути тихо,
На таке не нарікать?
А тепер іще вдатку
Зрадник Лис цареві-батьку
Кинувся на нас брехать!

„Ні вже, ні, я не потішусь, —
Ще поплачу та й повішусь!”
Так Неситий гомонів.
Снав Бурмило вже й Мурлика, —
То Неситий з горя, з лиха
Всі три саламахи з'їв.

П І С Н Я
В О С Ь М А

Вранці-рано по сніданні
В подорожньому убранні
Лис цареві внав до ніг:
— „Царю, будь мій рідний тато,
Поблагослови в це свято,
Щоб на прощу йти я міг!”

Лев сказав: — „То шкода, сину,
Що так швидко йдеш в чужину!”
— „Царю, — скрикнув Лис, — ох, цить!
Серце в мене рветься тоже!
Та що вдіємо! Що Боже,
Богу треба заплатити!”

Лев сказав: — „Так, так, мій друже!
Радує мене це дуже,
Що такий побожний ти.
Рад би я тобі й від себе
Для мандрівної потреби
Хоч чимбудь допомогти”.

— „Цар...рю — хлипав Лис крізь плач, —
Дуже ласкав ти... Ось бач:
Я і торби в путь не маю!
А в Медведя у Бурмила
Доброго кожуха сила, —
Він шматок віддасть, я знаю”...

— „Схоче, чи не схоче дати,
Ми накажемо зідрати!” —
Мовив Лев. — „Ну, щé чого?”
— „Дуже ласкав ти, мій царю!
Чобіток би ще хоч пару.
Бач, я босий! Як його

„Тільки світ чимчикувати,
Ноги шпигать та збивати?
Скаліцію денебудь!
А он має Вовк дві парі,
То одну чей схоче в дарі
Відступить мені в ту путь”.

— „Що там схоче, чи не схоче!” —
Крикнув Лев, та аж тупоче.
„Гей там! У тюрму підіть,
Із Бурмила торбу здірте,
А з Неситого здійміте,
Пару Лисові чобіт!

„Ви ж, моя дружино славна,
Щоб усім зробилась явна
Ласка наша для Микити,
Проведіть його з гонбóром
До могили там під бором!
Я ж іще піду спочити”.

І потюпав Лис мій гладко,
Смирний, тихий, як ягнятко,
При торбині, з костуром...
А круг нього, мов ворони,
Всі бояри, та барони, —
Проводжають всім двором!

Цап — секретар гоноровий,
Яць — гвардиста народэвий,
Поруч Лиса дружно йдуть.
Хоч і як розмова мила,
Та вже ось ота могила,
Попрощатся треба тут!

Лис Микита промовляє,
Сльози рукавом втирає:
— „Ах, Яцуню, притулинь!...
Я... з тобою розстаюся!
Ах, подумати боюся,
Жаль пройма мене наскрізь!

„Ох, Базильку, любий друже!
Я тебе люблю так дуже,
Що без тебе й жить не рад.
Не відмов проханню мому,
Ще шматок по шляху цьому
Проведи мене, як брат!”

Це сказавши, просльозився,
Ім у ноги поклонився:
— „Ви обидва з всіх звірів
Справедливі, непорочні,
Лиш траву й листочки сочні
Все їсьте — і я так їв.

„Про убивства, про прабунки
В вас немає ані думки,
Вам м'ясних не треба страв.
Вас то, щирі, праві душі,
Я, пустинником ще бувши,
За вірець собі обрав”.

Так підлесними словами
Лис їх знадив, аж до ями
Лисової підійшли.
— „Слухай — каже Лис, — Базильку,
Ти зажди на нас тут хвильку,
Ось траву собі щипли!

„Ти ж, Яцуню, любий свату,
Потрудись зо мною в хату! ●
Знаєш, жінка там моя.
Як почує чутку тую,
Що на прощу я мандрую,
Тоб-то буде плач!... А я

„Страх не рад з жінками плакати,
І не вмю забалакати,
Ні потішить їх гаразд!
Мій Яцуню, ти в цім справний!
Тож ходи, мій друже давній,
Вид твій духа їй додасть!”

Серце в Зайця страх добряче:
Вчув це — й мало сам не плаче.
— „Бідна жінка!” — він озвався. —
„Я її, як рідну маму,
Рад любить!” І в лисю яму
Він з Микитою попхавсь.

Входять — Боже! Серед ями
Микитиха з діточками
Плаче, сліз потоки лле!
Як побачила Микиту,
Схопилась... Микито! Ти тут!
Діти! Батько ваш жинє!”

Ну Микиту цілувати
І до серця пригортати:
— „Любий! Що ж? Біда пройшла?
Говори бо, швидше, швидше!
Я гадала, що ти згиб вже...
Ох, щó 'сліз я пролила!”

— „Радуймось! — сказав Микита, —
„Цар наш — славою покрита
Будь його держава вся! —
Дарував мені провини,
І від нинішньої днини
В ласці царській тішусь я.

„Вороги ж мої запеклі
Десь там нині ледве теплі:
Царський гнів їх б'є всіх трьох:
Кіт, Неситий і Бурмило
Мусіли стулити рило,
Ще й попали в темний льох.

„А оцей фальшивий паяц,
Що свідчив на мене, Заяць,
Відданий мені у власть:
Чи живим його лишити,
Чи відразу задушити,
Якщо викупу не дасть!”

Як почув це Яць-сарако,
Стало так йому ніяко,
Мов би хорт за ним туй-туй.
— „Базю! — крикнув, — чесний отче,
Лис мене тут з'їсти хоче!
Базю, Базю, ох, рятуй!”

— „Зараз тихо будь, драбуго!” —
Крикнув Лис, і вхопив туго
Зайця, й горло перегриз:
„Ось тобі від мене штука!
І всім злюкам це наука,
Щоб Микити стереглись!”

А відтак, посавши крові,
Лис Микита втішно мовив:
— „Та й смачний же бестіон!
Діти, нині на вечерю
З Зайця маємо печеню!
Славний буде потім сон!

„А тепер послухай, люба,
Як мені грозила згуба
І як вибредхався я!”
І, розсівшись вигідно,
Розповів усе довідно
Від початку до кінця.

А Лисиця й Лисенята
Посідали коло тата —
То сміються, то тремтять.
— „Голово моя ти мила! —
Так Лисиця говорила, —
Ну, та й знав ти, як їх взять!

„Лиш одно оте негарно,
Що ти нас покинеш марно
І на прощу йдеш кудись”.
— „Жінко, — скрикнув Лис поспішно, —
Ти гадаєш, що я дійсно
Зараз дурень став якийсь?

„Там, де смерть перед очима,
То плелось, що тільки слина
Приносила на язик.
Чи я паломник, або що?
Що там Лев мені, що проща?
Я тепер сміюся з них!

„Хай їсть сіль, в кого оскома!
Я ж лишусь з тобою дома,
А про прощу ні ду-ду!”
Втім почувся крик знадвору:
— „Яцю, де ти? Кільку пору
Я вже тут на тебе жду!”

Вибіг Лис. — „Базильку, друже,
Ти не гнівайся так дуже!
Нічим нам тебе занять.
Яць там з жінкою моєю
І з маленькою сім'єю
Преприязно гомонять”.

— „Кажеш: гомонять приязно?...
Але ж бо я чув виразно
Яців крик »Рятуї!« — рїж Цап.
— „Правда, — Лис рїк, — як Лисиця
Вчула, що нам тра проститься,
Вмїла — і на землю хляп!

„Тут то Яць — здоров хай буде! —
Жбурнув їй води на груди,
Та й почав рятунку звать:
»Ой-ой-ой, рятуї, Базильку,
Бідна тітка вмере за хвильку!«
Та тепер вже благодать”.

— „Ну, то дякувати Богу!
Я галав, що Яця мого
Там зі шкіри хто дере”.
— „Базю, чи ж тобі не стїдно?
Яць прийде, що лиш не видно,
Що й дарунків набере.

„Базю, бородатий ребе,
В мене просьба ось до тебе!
Бачиш, цар мені казав,
Щоб, заким ще рушу з дому,
Про одну річ, нам відому,
Лист йому я написав.

„Отже, поки Яць там бавивсь
З жінкою й дітьми, я справивсь:
Два грубезні листи
Написав. Тебе, мій друже,
Я просити хочу дуже
До царя їх занести”.

— „Добре, — Цап сказав, — гляди лиш,
Щоб де в мене не згубились,
Не зламалась би печать!”

— „Правда! Подожди хвилину,
Я в медвежю торбину
Зав'яжу їх, можеш брать!”

Г побіг до хати живо,
А в душі сміявся злосливо:
— „Лист то буде! Жди лише!”
Зайця голову криваву
В торбу шась, шнурками жваво
Позав'язував, несе.

— „Ось, Базуню мій любезний,
Тут в цій торбі лист грубезний,
І два меншії лежать.
Ти неси їх осторожно,
А розв'язувать не можна,
Бо зламається печать.

„А про Зайця не журися!
Він там так заговорився,
Що казав перепросить!
Йди наперед шмат дороги,
А вже Заяць бистроногий,
Дожене тебе за мить.

„І ще знаєш що, мій друже?
Лев, наш батько, любить дуже
Дотеп, гарний, гладкий стиль.
Ці листи — я не хвалюся —
Досмаку йому прийдуться,
В них майстерства мого шпиль!

„Вже ж я де лиш міг, небоже,
І про тебе слово гоже
Вкинути не занедбав.
І я певний, що цар-тато
Ласки й чести ще багато
Більше дасть тобі, ніж дав.

„Тільки будь ти все притомний,
Не робися надто скромний!
Смілість виграє в війні.
Мов цареві: »На листи ті
Я дораджував Микиті,
Іх завдячив він мені«.

Як почув це Цап Базилий,
Задрижали в нїм всі жили,
Аж підскочив з радощів!
Ну Микиту цілувати!...
— „От тепер я буду знати,
Хто мені добра хотів!

„Друже, брате! Я мов в раю!
О, твій дотеп добре знаю!
Лев задрє з утіхи хвіст!
Не минуть мене гонори,
А і край весь заговорить:
Бачте, Цап який стиліст!

„Тут я виступлю вже сміло,
Бо як справді малось діло,
Те ніхто не буде знать.
Ну, прощай же! Дасть Бог, може,
Я й тобі віддячусь тоже,
То не будеш жалкувать!“

— „Прощавай!“ — сказав Микита,
А, як Цап пішов, то скрита
Вилилась словами злість:
„Оцей дурень квадратувий —
Він — секретар гоноровий!
Ух, аж б'є на мене млість!

„Ну, й уряд! Ну, і держава!
Дурням в ній гонори й слава,
Бідний, слабкий хижих лап
Не втече! А членом суду,
Що мене судив на згубу,
Чи не був цей дурень Цап?

„Але я помстивсь на тобі!
Будеш жив, чи ляжеш в гробі, —
Вже не змиється цей хляп,
Що прилип на твоїй пиці;
Стане притчею в язицях
Слово те: дурний, як Цап!“

За той час Базьо поспішно
В царський двір прибіг і втішно
Перед троном гордо став:
— „Лис Микита із дороги
Клониться цареві в ноги,
І оцей пакет прислав.

„Три листи у нім грубезні;
Мова, стиль, думки — чудесні!
Це й не диво. Адже ж я
Не одну йому дав раду
Щодо стилю, щодо складу, —
То й заслуга тут моя!”

Цар до рук пакет приймає,
Шнур за шнуром відпинає,
Глип у торбу — аж зумівсь:
— „Що це! Лист якийсь ухатий!
Базю, Цапе ти проклятий,
Ти кривавий лист приніс!”

Зайця голову нещасну
Вгору вийняв, рикнув страшно,
Що аж Цап на землю впав:
— „Так то Лис сміється з мене!
На таке письмо мерзене
Цап йому ще раду дав!

„Га, кленусь на царську гирю,
Що вже більше не повірю
Клятим Лисовим брехням!
Гей, біжіть в тюрму щосила,
Вовка, і Кота, й Бурмила
Увільніть з тяжких кайдан!

„О, безсовісний брехачу!
Через тебе то я, бачу,
Дурно мучив вірних слуг!
Та зате даю їм плату:
Цана й всю рідню патлату,
Щоб із неї дерли смух!

„А поганий той Лисюра,
Що так вибрехавсь від шнура,
Буде вийнятий з-під прав:
Хто де здибле цю облуду,
Може вбить його без суду, —
Кару всім я скасував”.

Так то Яць і Цап Базилий
Головами наложили,
Винуваті без вини;
А хоч жертви злоби й сили,
Та проте не полишили
Й згадки доброї вони.

Особливо Цап-сарака!
Ну, скажіть, яка подяка
Випала за те йому,
Що до сильних він лестився,
В царський двір він примостився,
Мав царицю за куму?

Що дворак був, ордеровий,
І секретар гоноровий,
В трибуналі засідав?
А проте на клини, з жарту
Через Лисову ту карту
Душу цап'ячу віддав.

І донині цю пригоду
Хто з хрищеного народу
Добрим словом ізгада?
Як хто злий з марниці згине,
Чи ж не кажуть: за цап'яче
Покоління пропада?

А хто дметься, і балює,
І леститься, й спекулює
На нечесні барищі,
Всім любенько рад балакати, —
Чи ж по нім не будуть плакати.
Як по Цаповій душі?

П І С Н Я Д Е В' Я Т А

Лис Микита в своїм замку
По обіді меду склянку
Преспокійно спорожнив,
Сів у кріслі, люльку курить,
І ніщо його не журить,
Зла мов зроду не чинив.

Втім почув: „Стук! стук!“ до брами.
Скочив, вибіг враз з дітками —
— „Ах, Бабай! Це ти оп'ять!
Ну, здоров, Бабаю! Що ж то,
Ти, знать, від царя йдеш просто?
Що ж там доброго чувать?“

— „Мало доброго! — журливо
Рік Бабай, — та щедре жниво
На погані новини!
Цар присяг тобі загладу,
Військо кличе, радить раду, —
Будуть тутки за три дні!“

— „Стільки всього? — каже Лис. —
Як лиш стільки, не журись,
Друже мій, старий Бабаю!
Тим погрозам ти не вір!
Я з тобою в царський двір
Ще сьогодні почвалаю.

„Вже я вибрешусь, будь шевний!
Та тепер, мій любий кривний,
Прошу в хату! Вже пора
Підвечіркувать. Аж в лапах
В'ється вже печені запах,
Що зготовила стара!“

Ось ввійшли, сидять, гостяться...
Лисенята стали гратися.
— „Бачиш, стрику, — Лис сказав, —
Мінка ловить вже курчата,
Міцько ж, бестійка завзята,
Вчора утку сполював!“

— „Справді, маєш чим гордиться! —
Рік Бабай. — Та й не дивниця:
В батька й діти удалісь!“
— „Так то, так! Талант — не згірше,
Але виховання більше
Значить тут!“ — відмовив Лис. —

„Ну, та час нам в путь спішитися!”
— „Що? — аж скрикнула Лисиця, —
Ти, Микито, знов кудиє?
В царський двір? Та бійся Бога!
Всіротить нас ця дорога!
Скрийся дома, схаменись!”

І сльозами залілася,
І руками вчепилася,
Щоб Микиту не пустить.
Він, її поцілувавши
І від себе відірвавши,
Каже: — „Жінко люба, цить!

„Цар не з’їсть мене там дреці,
А назустріч небезпеці
Ліпше вийти, ніж в кутку
Дождять на себе грому!
Я ж держу все по-старому
Філософію таку:

»Наше все життя — війна є,
Кожний бореться, як знає:
Цей зубами, той крильми,
Третій кігтями міцними,
Інший скоками прудкими...«
Чим же боремося ми?

„Ми ні силою не годні,
Ні, як Карпи, многоплідні,
Ні нічвиди, як Сова,
Ані бистрі, як той Заець,
В нас підмога лиш одна єсть —
Це розумна голова.

„Нею треба нам крутити,
Ум, мов бритву, нагострити,
Все обдумать в один миг,
Іншим сіті наставляти,
Але добре пильнувати,
Щоб самим не впасти в них!

„Цар ось грозить нам війною.
Хоч то я не маю бою
Перед військом тим його,
Та все ліпше нам у всьому
Зразу запобігти злomu,
Ніж чекать Бог-зна чого.

„А на те вже я, небого,
Чую в собі сили много!
До таких я штуєк привик.
А подумати, як цупко
Я почну брехати, любко,
Аж свербить мене язик!”

Ще раз цілувались в лица,
І потішилась Лисиця;
Але брами всі замкнуть
Наказав Микита, й жваво
Стежечками вліво, вправо,
Почвалав з Бабаєм в путь.

Гріє сонце, небо чисте,
Ліс шумить, тріпоче листя,
Цвіти пахнуть — просто рай!
Лис любується красою,
Та, прибитий гризотою,
Сумно штильгає Бабай.

— „Стрику, що тобі такого? —
Засміявся Лис до нього, —
Тьфу, об землю лихом вдар!
Бач, щó тут краси довкола!
Блиск який, теплó і воля!
Хто живий, той нині цар!”

— „Ой небоже, — рік Бабай, —
Ти так надто не брикай!
Не втечеш від каря!
Де ж пак, Цапу в торбу дати
Зайця голову, й післати
Це цареві в дарі!”

— „Ха, ха, ха! — у сміх Микита, —
Штучка дёшева й сердита!
Дуже нею я горджусь.
Трошки цар, мабуть, просапавсь,
Поки правди в ній долапавсь...
Та щоб карі будь — а дзусь!

„Нині хто рад жить, не схнути,
Той святим не може бути,
Як в пустині той монах.
Кожний тут держись на-тузі,
Хто не хоче по заслугі
Бути другому в зубах!

„Яць скакав поперед мене,
Мов дитя новохрищене,
Мов дразнив: »Ану злови!«
Аж мені так стало млісно,
Що я хап його, й незвісно,
Як він став без голови.

„Ну, а Цап! Скажи, будь ласка!
Він на мене в суді траскав:
»Винен, винен! Хай умре!«
А як встиг я відбрехатись,
То він лізе цілуватись!
Хай же чорт його бере!

„Що ж, мій гріх, а його — шкода,
Вбивство, пімста, та це ж мода
Скрізь загальна у звірів.
І сам Лев грабує чисто,
А не хоче особисто,
Шле Медведів і Вовків”.

І всміхнувсь Микита стиха,
Нюх табаки взяв і чихав,
А відтак сказав оп'ять:
— „Ет, все байки, мій Бабайку!
Слухай лиш оцюю байку,
Що я хочу розказать.

„Кажуть: кара за грабунок!
Ось тобі такий трафунок,
Як наш брат хтів чесно жить.
Є товар, є грошей досить,
Він не скупиться, ще й просить —
А хоч гинь, не мож купить.

„Раз от я і Вовк Неситий,
Кинувши гостинець битий,
На мандрівку ми пішли.
Ба, зайшли за ліс, за ~~всди~~,
Ні притулку, ні господи,
Лиш луги, степи були.

„Тут нас сонце припікає,
Ба, вже й голод дотискає,
Аж тут зирк — Лоша пасеться!
Та таке гладке та любе,
Що мій Вовк аж гострить зуби,
Шкура вся на нім трясеться.

„Сів бідняга, важко сапа,
А з Лошатком мама Шкала; —
Вкрасти вже вона не дасть.
Каже Вовк: »Іди, Микитко,
Запитай ту Шкапу швидко,
Чи лоша нам не продасть?«

„Я пішов, вклонився їй низько.
»Що, матусю, пасовисько
Тутки маєте незгірш?
Та й Лошатко! От нахолок!
Чей його нам на виховок
Продасте за добрий гріш?«

»Що ж, купуйте, люди божі!
Я й не що великі гроші
Буду правити від вас.
Ось лиш прочитай значки ті,
Що на задньому кониті, —
Це тобі ціна якраз«.

„Ну, та я не в тім'я битий
До конита підходити!
Шкалі поклонивсь до ніг,
Та й кажу: — »Спасибі, мати,
Та не вмію я читати«,
І до Вовка знов чобіг.

— »Друже, Шкапа ця лагідна,
І Лоша продати згідна,
І ціни не хоче драть.
Каже, в неї цінники ті
Є на задньому кониті —
Жаль, що я не вмів читать«.

— »ЩО! — Вовк крикнув, — ти,
Навіть кінських літер пару [нездаро!
Ти не вмієш прочитать?
Я в письмі цім дуже вчений,
До гімназій, академій
Виходив років аж п'ять«.

„І пішов мій Вовк Неситий
Шкапу за Лоша просити.
Шкапа ж відповіла: — »Мá,
Ось лиш прочитай значки ті,
Що на задньому кониті,
Там написана ціна«.

„Вовк Неситий нахилється,
До копита придивляється, —
Гей, як фрасне Шкапа враз,
Як у лоб не вцідить просто,
А була підкута гостро —
То мій Вовк, мов свічка, згас.

„Шкапа ж як не заребоче
Та з Лошатком потеркоче,
Що і слід обох пропав.
А Вовчисько добру хвилю
Полежав в такім знесиллі,
Мов зовсім небіжчик став.

„Далі очі продирає
І довкола позирає,
Але встати аніруш.
»Гей, — кажу' йому, — Неситий,
Сам Лоша ти з'їв? Лишити
Не хотів мені ні кус?

»Га, ненаїсна прочвало!
З'їв усе, ще й того мало!
Друга на обід не клич!...
Адже ж я, невдячний цапе,
Перший торг робив у Шкапа,
То належавсь могорич.

»Ну, скажи так правду гладко:
Дешево купив Лошатко?
Людська, знать, ціна була.
Ви й недовго торгувались,
По-приятельськи розстались —
Втішна щось вона пішла.

•

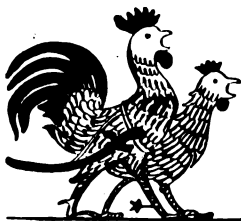
»А проспавсь ти смачно, друже!
По таким обіді — дуже
Це плявдує на живіт.
А як славно ти, Вовчуку,
Вмієш кінськую азбуку —
Справді, чудо на весь світ!«

„Так я з Вовка жпив до ночі,
Він же, витріщивши очі,
Все лежав та лиш: »Ах, ах!
Далі каже: — »Будь тут чесний!
Що за торг би був чудесний,
А та дич — б'є по зубах!«

— „Ой, — сказав Бабай, — Микито,
Не смішний твій жарт, бо скрито
В нім гіркої правди шмат.
А найгірш те, що Неситий
Нині ворог твій забитий,
З світа рад тебе зігнать”.

„Е — рік Лис, — панлюй на нього!
Все у Вовка злоби много,
Але злоба ум сліпїть.
Сзїт би ввесь пожер він скоро,
Ба, коли не влізе в горло!
А розумний з злоби книть!”

П І С Н Я
Д Е С Я Т А

При розмові шахом-махом
Лис з Бабаєм битим шляхом
Не спішаться, звільна йдуть.
В тім Бабаля штурк Микита.
— „Стрику, осьде ямка скрита,
Живо заховаймось тут!”

Під місток, що був на шляху,
Втік Бабай в великім страху,
Дунав, може, де стрілець?
А за ним шмигнув Микита
Та на шлях глядів з укриття...
Пст! А сам трясеться ввесь.

А тим шляхом із Львова
Йде процесія здорова,
Що ходила там на суд:
Старий Півень перед веде,
За ним його ввесь рід іде,
Тільки мар вже не несуть.

Заховавши жаль у серці,
З горя випивши по чвертці,
Всі співають «Комаря»:
»Гей, там в лісі шум зробився!
Комар з дуба повалився!
Кличте, кличте лікаря!

»Розбив собі головище
На дубове коренище,
(Сольо Півень витяга);
Вилетіла Муха з хати
Комаренька рятувати —
(Вся рідня підпомага).

»Ой, Комарю-господарю,
Жаль мені вас непомалу, —
Тягне Півень голоском.
»Чим же я тебе улічу?
Бо тобі я щиро зичу!« —
Хор підхопив весь гуртком.

»Продам хату, продам сіни,
Щоб добути медицини,
Ще й покличу лікаря;
Продам граблі і мотику,
Заплачу ще і аптику,
А вздоровлю Комаря.

»Ой, як гукне Муха люба,
Поскакали кліщі з дуба,
Комарю спинили кров:
Мурашечки прибувають,
Подушечки підстилають,
Щоб на нього сон прийшов«.

Так то куряча рідня вся
Верещить, аж порівнявся
Старий Півень із містком;
Втім, мов блискавка, з укриття
Як не скочить Лис Микита,
Та й халап його мельком!

— „Га, ти тут мені, драбуго!“ —
Крикнув Лис і вхопив туго,
І головку враз відгриз.
Півень лиш крильцями стріпав,
І лапками довго сіпав;
З трупом в яму скочив Лис.

— „Бійся Бога, мій синашу,
Заварив нову ти кашу!
Чи зовсім ти з глузду збивсь?
Півень цей — велика сила.
Мав протекцію в Бурмила,
Львиці навіть полюбивсь“.

Так Бабай остерігає,
Та Микита вже не дбає,
Півня радісно скубе.
— „Ти начхай на це, моспане!
Глянь лиш, що тут за снідання! —
Пишно погощу тебе!

„А на Півня цього, стрику,
Здавна злість я мав велику,
В серці й досі ще кипить:
Не за позов, не за шкоду,
Але за одну пригоду,
Про яку й згадати стид.

„Раз голодний, що аж плачу.
Йду я попід сад і бачу:
Півень піє на вербі.
Як би тут його ошвабить,
Із верби додолу звабить
І до рук дістать собі?

„І якетій я для потреби
Вдав пустинника із себе.
Мимрю: »Господи возвах«;
Далі під вербу підходжу,
Очі скромно ввєрх підводжу,
Та й говорю, як мона́х:

— »Любая моя дитино,
Дивна, райська пташино,
Здоровлю тебе цим днем!
Дбаю я про тебе ревне,
Про твоє добро душевне
Дай, розмову розпічем!«

„Півень крикнув сміховито:
— »Ой, мій таточку Микито,
Видко, ти давно не їв!
Любиш ти у мене, певне,
Більш тілесне, ніж душевне!
Зголоднів — то й снобожнів!«

— »Не гріши, душе честива!
Я відрікся від м'ясива,
Ім лиш мід та корінці,
Ніст твердий держу щоднини
І живу собі в пустині
В найтемнішому кінці«.

„Півень крикнув сміховито:
»Ой, мій таточку Микито,
Та й масні ж твої слова.
І язик твій медом капле,
Але зуб твій люто хапле,
Злоби повна голова«.

„Я кажу: — »Ой, гарна пташко,
Знов грішиш ти дуже тяжко!
Знай же: задля тебе я
Із далекої пустині
Вмисно аж сюди йду нині.
Ось до тебе річ моя:

»В сні почув я голос з неба:
— Встань, Микито, живо треба
У село іти тобі.
Ти не гайся й не лякайся,
Якнайшвидше поспішайся, —
Здблеш Півня на вербі.

Півень цей — страшений грішник,
Многоженець, і насмішник,
І безбожник. Тож іди,
Розворуш йому сумління,
Змий гріховне затвердіння,
До покути приведи! —

»Синку ти мій гребенястий!
Швидко можеш ти пропасти,
І душа піде в смолу.
Злізь з гілляки, сповідайся,
У гріхах своїх покайся,
Душу збережи цілу«.

„Мовить Півень сміховито:

— »Ох, мій таточку Микито,
В чім же той тяжкий мій гріх?
Чи то я краду, грабую,
Чи вбиваю, чи мордую,
Чи тебе беру на сміх?«

— »Ей, небоже, — мовлю грізно, —
Кайся, щоб не було пізно!
З серця гордість викинь пріч!
У тяжких гріхах конаєш,
А і сам про них не знаєш —
Це погана дуже річ.

»Чи ж не маєш ти, признайся,
По дванадцять, по п'ятнадцять
І по більше ще жінок?
По якому це закону
Ти живеш в грісі такому?
В пекло підеш в казанок!«

„Тут мій Півень став, мов змитий:
Тон мій гострий і сердитий
Зрушив, бач, його нутро.
— »Ой, мій таточку Микито,
Бачу ясно і відкрито
Це гріховное тавро!

»Та цей раз ще змилюстився!
Я не постив, не молився,
В серці скрухи не збудив,
Кепська сповідь бути може,
Тож лякаюся, крий Боже,
Щоб і тут не поблудив«.

— »Грішнику! — ревнув я строго, —
Чорт говорить з горла твого!
Сповіді боїться біс!
Геть жени його! Покайся!
Із покутою не гайся!
Зараз тут до мене злізь!«

„Отакого то я шваба
Підпустивши, цього драба
Таки за печінку взяв.
Звільна з гілки він на гілку
Став злізати і за хвильку
На землі край мене став.

„Тут я хап його та й клячу:
»А, ти тут мені, паничу!
Сповідайсь, не сповідайсь.
А великої покути
Вже тобі не оминути.
Зараз із життям прощайсь!

»Будь я пес, не Лис Микита!
Буде кров твоя пролита,
А жупан червоний твій
Я розмикаю й розкину,
Грішне тіло в домовину, —
У живіт спакую свій«.

„Зміркувавши, де попався,
Півень стишивсь, не трепався,
Звісив голову униз,
І промовив сумовито:
— »Ой, мій таточку Микито,
Що вже діяти, живись!

»Видко, Бог судив так, любий,
Щоб через твої я зуби
В рай блаженний увійшов.
Так бери ж собі те тіло,
Щоб в зубах тобі хрумтіло, —
Поживай і будь здоров!

»І жупан оцей червоний,
Що ним часто во дни бни
Я серед Курок пишавсь,
Рви, шматуй, я не жалю,
Тільки дай якусь надію,
Щоб в смолі я не жупавсь.

»Лиш один ще жаль сердечний.
В світ загробний, безконечний
Понесу з собою я,
Жаль тяжкий для серця мого,
Бо й для тебе шкоди мною
Принесе та смерть моя.

»Бачиш, голос мій чудовий
Так сподобався попові,
— Йшла про нього вість така, —
Що в єпископськiм соборі
При архієрейськiм хорі
Мав я стати за дяка.

Обіцяли паляниці,
Штири кірчики пшениці,
Ще й м'якого хавтур'я;
Та я пункт поклав конечний,
Щоб Микита, муж сердечний,
Був там за паламаря.

»Ось тепер, коли я гину,
Мали у твою пустиню
Три каноніки прийти,
Закінчить твоє злидарство,
Залпросить на паламарство,
І завдаток принести«.

— „Я артист є, любий стрику!
В мені кожне з слів велику
Силу вражень підійма.
Тож, як вчув слова такії,
Розгулялись в мене мрії,
Скокнула душа сама.

„Рот роззявивши без тями,
Живо сплеснувши руками,
Мовлю: — »Отакий пан Лис!«”
В цій хвилині Півень-злюка
Скочив, пурхнув, мов гадюка,
Та й на гілку тільки блис.

— »Ой, мій таточку Микито, —
Мовить відтам гордовито, —
Так ти маном будь забаг?
Для мерзького паламарства
Зрікся б ти і неба й царства!
А мене ти мав в зубах!«

— „Тьфу, та й згадувати годі,
Як із мене клив той злодій,
Як пишавсь, мов генерал!
Я звір тихий і рахманний,
Все дарую, бійку, рани, —
Та до смерти мщу скандал”.

Отакєє розповівши,
Враз з Бабаєм Півня з'ївши
І спочивши під містком,
Наші любі подорожні
Мов святії та побожні,
Далі тупали пішком.

„Кажеш, стриву: Півень — сила,
Мав протекцію в Бурмила
І в царці в ласку вліз?
Тó-то й є наш лад, нівроку:
Без протекції ні кроку!
Щоб вас Божий грім розтріс!

„Чи ти вчитель, чи фаховець,
Урядовець, промисловець,
Чи поет, чи ремісник, —
Будь ти здібний, пильний дуже,
Без протекції, мій друже,
За весь труд свій маєш пшик.

„Ласка панська, вплив жіноцтва
Вищі понад всі свідоцтва;
Шепне слово пан барон,
Чи прийде білет княгині, —
Весь твій труд в одній хвилині
В пил розсиплється, мов сон.

„Так то, любий мій Бабаю!
Силу цю я добре знаю,
А як знаю — не боюсь.
Адже ж я не в тім'я битий,
І для себе вмів зробити
Там протекційку якусь.

„При дворі, коло цариці,
Має місце фельдшеріці
Малпа Фрузя, удова:
Ніби лікарка потрошка,
Ніби знахарка, ворожка,
А вродлива, як Сова.

„Хоч давно вже не панянка,
І страшна еманципантка,
Всіх ненавидить мужчин,
А до мене потихенько
Чує щось її серденько,
Звісно, що не без причин.

„Правду рікши, у цариці
Я їй місце фельдшеріці
Внеднв — ї дуже рад;
А тепер вона, небоже,
Все в дворі зробити може,
Всіх на свій звертає лад.

„Та хоч би мене й не знала,
То за мною би обстала,
Бо не любить Вовка — страх.
Чом не любить — те я знаю,
І скажу тобі, Бабаю, —
Швидше нам минеться шлях.

„Ще як з Вовком мандрував я,
Раз в чужину заблукав я
Аж над море, в Малпин край.
Змучені оба, голодні,
Нічого зловить не годні, —
Хоч лягай та умирай.

„Глянь — між скелями криївка,
Малпи Фрузі це домівка.
От Неситий повіда:
— »Йди, Микито, в ту хатину,
Може, приймуть нас в гостину,
Бо тяжка нам тут біда«.

„Йду я, входжу — серед хати
Малпа, наче чорт лабятий,
Вколо неї діточки,
Та такі вам обридливі!
Чортенята всі правдиві,
Що аж страшно, бідошки.

„Визвірились всі на мене,
Аж пробігло щось студене
Попід шкіру — тьфу, пропадь!
Очі всі повітріщали,
Зуби так понаставляли, —
Думалось: — от-от з'їдять.

„А Малпиця, та прочвара,
Підступила, мов чорна хмара:
— »Що вам треба? Хто ви є?«
Ну, я їй давай брехати:
— »Я прийшов, щоб вам віддати
Ушанóвання своє.

»Із далекого Підгір'я
Богомільний, чесний звір я,
І, мабуть, свояк ваш єсть, —
З прощі йду, та, чувши масу
Про красу і мудрість вашу,
Я прийшов віддати вам честь».

„Подобріла Малпа зараз,
Від цих слів аж облизалась.
— »Прошу сісти! Так, значіть,
Ви про мене щось чували?«
— »Пані, ах, які похвали
Фама скрізь про вас кричить!»

»А ці любі ангелятка —
Ваші діточки? А татка,
Певно, дома десь нема?«
— »Ох, мій пане, я вдовиця!
Та вам може б поживиться?
Зараз зладжу я сама!«

— »О, спасибі, люба пані!
(А в кишках, мов в барабані,
Пусто, марша тне живіт!)
Істи в вас я й не посмів би!
Вашим любим словом хтів би
Ум свій, серце напоїть!«

— »Вачу, друже, що ти чемний,
І розумний, і приемний, —
Любий гість мені такий!
Будем говорити много,
Та, проте, попередьсього
Зараз їж мені і пий!«

„І метнулась до комірки,
Принесла аж три талірки
М'яса, шинцілів, ковбаси;
Перед мене все приносить,
Потім сіла та ще й просить:
— »Іж! Чом більше не їси?«

„Ну, я їм, аж хата ходить!
Малпа тимчасом розводить
Теревені всі свої,
Про жіночі нерви ніжні,
Про мужчин чуття побіжні,
Про рабство жінок в сім'ї.

„Про „небіжчика” спінула
Та й тяженько тут зітхнула:
— »Він мене не розумів!«
Далі скочила в культуру,
Ворожбу, літературу,
Стрій, політику і спів.

„Я потакую й смакую,
Та для форми десь якую
Опозицію зведу;
Малпа спорить, гарячиться, —
Бачу, п'отік не скінчиться,
Тож, наївшись, більш не жаю.

— »Пані люба, я щасливий,
Що такий тут скарб правдивий
Несподівано знайшов!
Тут скріпив я тіло й душу,
Та простіть, спішитись мушу,
Та прийду швиденько знов».

„Малпа щось там ще плескала,
Я не слухав, як дам драла,
Коло Вовка опинивсь!
— »Ах, Микито, я тут гину,
А ти там цілу годину!
Ну, приніс що? Пожививсь?«

— »Пожививсь, — говорю, — брате,
Та з собою страву брати
Не подоба, просто. — стид.
То ти йди до хати, друже,
Малпа гостям рада дуже,
То й тебе вона вгостить«.

Вовк у хату. Я це бачу,
Добре знаю вовчу вдачу,
То під стінку притуливсь,
Чую: Вовк її вітає,
Малпа щось його питає, —
Вовк на лавці розваливсь.

— »Дай обідать, Малпо глупа!
А це що? Чортячок купа!
Ну, та й погань, Боже крий!
Та бо й ти — хай дундер свине!
Глянеш — молоко аж кисне..
Ну, а де твій чорт старий?«

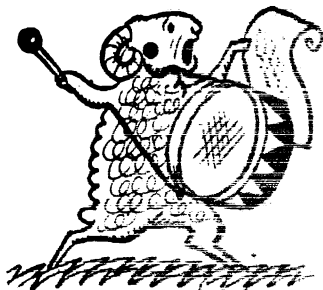
„Так Вовчисько ляпав здуру,
А втім Малпа цеглу з муру
Як ухопить, як шпурне
В саму морду — Боже любий!
Висипала штири зуби...
Мій Неситий як ревне!

„Був би Малпу вбив на місці,
Ба, коли Малпи звинніші.
Як не скочать діточки:
Цей камінням Вовка пражить,
Той знов очі видрать важить,
Двоє хапле за дрючки,

„Лущать, б'ють без милосердя!
Ледве-не-ледве відпер я
Двері й крикнув: — »Вовче, йди!«
От він вискочив в тій хвилі,
Бо були б його убили,
Нїби Гамаша жиди.

„Відтоді у Малпи Фрузі
Став я в ласках по заслугі,
Вовк же гіркий по полю.
Тож я вірю щастю своєму:
Серед бурі, серед грому
Інші тонуть, — я сплину”.

Отака велась розмова,
Поки шляхом Лис до Львова
Враз з Бабаєм дочвалав:
Сáме в пообідню пору,
На майдані просто двору,
Він на суднім місці став.

П І С Н Я ОДИНАДЦЯТА

Повідають мудрі люди:
»Прибудь розум, щастя буде!« —
Того й Лис державсь усе:
Хоч мороз скребе по тілі,
Але рухи бистрі, смілі, —
Гордо голову несе.

Так він виступив охоче:
Всі на нього вперли очі,
Всім зробилось прикро так,
Мов чекали грому, бурі...
Між ряди німі, понурі
Лис вступив, мов весельчак.

— „Га, убийнику проклятий!
Ти ще смієш тут ставати? —
Грізно з трону крикнув цар, —
„Гляньте, панство, він ступає
Так свобідно, мов не знає,
Що гидкий прислав нам дар.

„Га, — ти міх брехэнь ї зради!
Ні, не надійся пощади!
Яця ти на смерть загриз!
Цап, твій спільник в Яця смерти,
Вже на штуки в нас роздертий, —
Це й тебе жде, пане Лис!”

Лис поблід, почав тремтіти,
Наче перший раз на світі
Новину таку почув;
Далі, руки заломивши,
І лице слізьми обливши,
На все горло так зарув:

— „Ой, ой, ой, годино чорна!
Яць загиб, душа моторна,
І проклятий Цап іздох!
Ох, окрадений Микито,
Твій найбільший скарб десь схрито!
Що ж почну я! Ох, ох, ох!”

— „Що це ти верзеш, брехуне?”
Цар до нього гнівно суне.
— „Царю, вбий мене тепер!
Це ж мій скарб пропав безцінний,
То й я жити вже не склічний. —
Ліпше б я відразу вмер!”

„Га, я думав, що на Яця
І на Цапа можна здатся,
Через них я й передав
В запечатанім пакунку
Скарб для тебе в подарувку, —
Світ такого не видав.

„Діамант там був чудовний,
Що вночі, мов місяць повний,
Серед потемків світив;
Там був перстень рубіновий,
Що склоняв всіх до любови.
К тому, хто його носив.

„Це цареві слав я радо,
Для париці ж ще свічадо
Смарагдове приложив:
Хто глядівсь в нім за погоди,
Набирав здоров'я, вроди,
Навіть мертвий би ожив.

„Отакі цінні клейноди
Я, не надіючись шкоди,
Доручив вам передать.
Чи ж міг думать я хоть хвилю,
Що вб'є Яця Цап Базилко,
Щоб дарунки зрабувать?

„А тепер же, рідна мамо!
Яць погиб і Цап так само,
Де ж я скарб свій віднайду?
А на мене злі язики
Тут звалили гріх великий,
Щоб упхати у біду.

„Царю й ти, царице-пані,
Всі підозрення погані
Геть відкиньте, сплітки всі!
Щоб потомки не судили,
Що ви лихом відплатили
Найвірнішому слугі!”

Втих Лис. Цар насупив лиця,
Та захлипала цариця —
Страх чутливая була,
Ще й по добрім підвечірку,
Бо, сама обдерши шкірку,
З'їла смачно чверть Вола.

— „Ні, — почав знов Лис по хвилі, —
Бачу, вороги закрили
Ваші царські очі знов!
То й мені життя обридло!
Бо підданих сила й світло —
Царська ласка і любов.

„Так прощай же, білий світе!
А ви, кляті, виходіте,
Завзятущі вороги!
Хто що мав мені закинуть, —
Виступай! Чи жить, чи згинуть,
Будем биться без ваги!

„Що ж вас, труси, не видати?
Лиш поза́очі шептати
Вмієте, а щоб в лице
Стати сміло, доказ дати
І життям за правду стати,
О, то вас нема на це!”

— „Брешеш, нависні́й брехуне! —
Крикнув Вовк, і сміло суне
З-між звірячої юрби, —
Я з тобою биться хочу,
Клятий твій язик вкорóчу,
Щоб не брав ти нас на кпи!

„Перед Бога й царські очі
Я стаю й бороться хочу,
Та на смерть, не на житте,
Щоб ствердить, що ти поганець,
І брехун, і ошукáнець,
І все топчеш, що святе!

„Не те, що мені творив ти,
Але всі зв'язчі кривди
Проти тебе ставлю я.
Не за себе хочу мститися,
А за тебе, що Вовчиця
Перетерпіла моя.

„Слухайте, яку публіку
Він зробив їй, що й довіку
Не позбуться їй знаку:
Над ставом сидить Вовчиця,
Лис надбіг і аж давить, а
Смачно рибу їсть жарку.

— »Що це ти їси, Микитко?«
— »Адже рибу«, — каже швидко
Лис. — »Та дай же ж і мені!« —
Просить жінка. — »Що вам, тітко,
Рибя хочеться? Глядіть-ко,
Тут в ставку їх тьма на дні!«

— »Є, в ставку! Чи я не знаю?
Що ж, коли їх не спіймаю!«
— »Тіточко, я вас навчу!
Я ж ловлю їх всяку днину:
Де лиш сіть свою закину,
— Десятками їх тащу!«

— »Що за сіль?« — пита Вовчиця.

— »Цього зараз мож навчиться.

Ось зо мною лиш ходи!« —

Сніг був, вітер на болонню,

Став замерз, одну лиш тону

Хтось протяв серед води.

„От сюди то припровадив

Лис Вовчицю й так їй радив:

— »Тітко, гляньте що тут їх!

Лиш у воду хвіст запхайте,

Подержіть та й витягайте —

Риб спіймете повен міх!«

„І так щирим він чинився,

Так Вовчиці підобрився,

Що повірила вона:

Побьвально на лід присіла,

В ополонку хвіст встромила,

Та й держить, держить — дурна!

— »Лисе — каже — щось щипає!«

— »Цить, то риба так хапає!«

А то хвіст хапав мороз.

— »Лисе, може, вже тягнути?«

— »Е, ще мало мусить бути,

Ще потримай, доки мож!«

— »Лисе, тисне щось і мика!«
— »Цить, це Щука там велика,
Та така немов Баран!«
А то хвіст обмерз вже крішко.
— »Лисе, тягну!« — »Не, ще дрібку!
Бач, хапається Шаран!«

„Далі вже терпцю не стало,
Шарпнула вона помалу —
Не пускає. — »Ой, тягни, —
Каже Лис, — тут риб так много!
Витягай же їх, небого,
Щоб не розтеклись вони!«

„Шарпнула ще раз Вовчиця, —
Ні, хвіст у льоду держіться!
Тягне міцно — аніруш!
— »Тітко, — Лис рік, — дякуй Богу!
Ось з села нам на підмогу
Люди йдуть, зо двадцять душ!«

„Як Вовчиця тее вчула,
Зо страху себе забула —
Як завне!... Боже мій!
Люди люті, гульк, надбігли,
Як її примерзлу вздріли,
Хан за палички якетій.

„Сиплються удари градом!...
Бідна жінка крутить задом,
В'ється, рветься, а ті б'ють!
Далі шарпнула щосила,
Пів хвоста в льоду лишила,
Та й шмитнула в Божу путь!”

А на це Микита гречно:
— „Так, це правда, безперечно,
Лиш крихітка в ній брехні!
Непотрібно, Вовче, тільки
Всю захланність своєї жінки
Ти приписуєш мені.

„Будь вона порядна й чесна,
Швидко б хвіст з води піднісла,
Мала б рибу й цілий хвіст.
Та вона, мов оцапіла,
Став весь виловить хотіла,
Ще й на мене має злість”.

Регіт збором покотився,
А Несутий аж казився,
Під собою землю гриз.
— „Га, поганець! — крикнув лютий —
Ось як він вертить і крутить,
Щоб невинний все був Лис!

„Та не дочекаєш, клятий,
Нас усіх на сміх підняти!
Підлих справок в тебе — тьма.
Ну, скажи, там, при криниці,
Чи була вина Вовчиці,
Чи твоя лиш злість сама?

„При цямрованій криниці
Висіли два ведра з криці,
На валу на ланцюзі.
Лис води хотів напиться —
Скік в відро, щоб вниз спуститься,
Друге ж звисло не версі.

„Ну, п'є воду і смакує,
І нараз собі міркує:
— »Боже, що ж це я вчинив?
Вниз я з'їхав, але вгору
Хто ж мене підтягне вгору?« —
Бідний з жаху аж завив.

„Треба ж тій біді лучиться,
Щоб той плач його Вовчиця
Вчула, йдучи беріжком.
До криниці зазирає...
— »А там що таке?« — питає
Лиса ніжним голоском.

„Лис мій сквапно забалакав:
— »Ах, тітусю, риби, раків
В цій криниці осьде гук!
Пів години тут збираю,
Пів відра вже ось їх маю,
Та й найвсь, неначе струк!

„Жаль, — нема куди вже брати...
Влізь до другого відра ти,
Та й до мене їдь униз!
Наїся, ще й додему
Купу занесеш старому!» —
Так брехав їй хитро Лис

„Ну, а це вже вам не тайно,
Що Вовчиця, як звичайно,
Страх голодная була.
Як про рибу й раки вчула,
Зараз у відро стрибнула —
Та й з ним — шість! униз пішла.

„Вниз пішло відро Вовчиці,
Вверх пішло зо дна криниці
Те відро, де Лис сидів.
— »Ну, тітусю, будь здорова!
Я біжу до Магерова!» —
Крикнув Лис, як вверх летів.

»Славну ти вдала драбину:
Я йду вгору, ти в долину;
Так ведеться в світі все.
Риб не найдеш там, небого,
Та подумать можна довго,
Хто знов вгору піднесе!«

„Вчула жінка річ лайдацьку;
Страх такий напав бідачку,
Що аж сперли в бік кольки.
Втім з відром у воду впала, —
То завила, застогнала,
Аж піднеслися бульки.

„Вчули люди крик Вовчиці,
Позбігались до криниці;
Мислите що хоч один
Змидувавсь, хтів поміч дати,
Що це жінка й дітям мати?
Ні! В їх руки впав, то — гинь!

— »Вовк в криниці! Вовк в криниці!
За лошата і ягниці
Відплатім йому тепер!
Витягайте осторожно,
Але бийте, скільки можна,
Щоб нам зараз тут умер!«

„Ну, подумайте вашеці,
Що там діялось їй в серці,
Як ті вверх її тягли!
Там внизу вода, потопа,
А вверху зо двадцять хлопа,
А з палками вої були!

„Як на світ лиш показалась,
Враз зірвався лускіт, галас,
Б'ють, товчуть, мов околіт!
Бідна скулилась в ведерці,
А тут вже розпука в серці,
І в очах померк її світ.

„Сил їй додала тривога:
Скочила з відра, небога,
В найгустіший стисе палінь:
Навіть в казці не сказати,
Скільки їй прийшлося набрати
Суковатих паланиць.

„Як вона спастися встигла
І жива з їх рук убігла,
Того вже не знаю я.
Це, брехуне ти огидний,
Твій був поступок схибний,
Справжа підлая твоя!”

— „Ой, Вовцюню, коб ти знав,
Як то я їй дякував
За той вчинок милосерний,
Що дала собі накласти
Те, що правно мало власти
Та на мій хребет мізерний!...

„Благородная Вовчиця!
Вчинком цим ти б міг гордиться.
Та заслуга й тут моя...
А притім вона, нівроку,
Суковатого оброку
Знести може більш, ніж я!”

Так то Лис з Вовчиці кпився.
Всі сміялись. Вовк казився.
— „Брехо! Митко! — він кричав, —
Хай кордюк язик твій сточить!
Як ти все в живії очі
Біле в чорне пробрехав!

„Але ні, не язиками,
А зубами і руками
Будем биться! Хай умру,
А тобі, брехуне, вбивче,
Зраднику і кровопивче,
Хавку клятую запру!”

Крикнув Лис: „Ти грубіяне!
Думаєш, що лайка стане
Латкою на честь твою?
В лайці ти міцніший, синку,
А як хочеш поєдинку, —
То почувеш, як я б'ю!”

— „Досить вже тих сварів! Годі!
Чорт зна, хто з вас прав, хто злодій!”
Вставши з трону, цар сказав.
„Завтра рано бій останній
Вкаже, хто лихий, хто вдатний, —
Ось вам проба ваших прав!”

П І С Н Я Д В А Н А Д Ц Я Т А

Рано сонечко схопилось,
У росі перлистій вмилось
І сміється, не пече...
Лис Микита ще любісько
Спить, розлягшись на все ліжко,
Втім хтось штурк його в плече:

— „Гей, ти сплюху, час вставати!
Зазирає день до хати;
А ти знаєш, що за день?
Він рішить, чи до побіди
Дійдеш ти, чи смерть і біди
З бою винесеш лишень!”

Так, при ліжку Лиса ставши,
І його за руку взявши,
Малпа Фрузя прорекла.
Всю ту ніч вона не спала,
Все за Лисом промовляла,
Де в кого лише могла.

Буркнув Лис крізь сон гнівливо,
Та, протерши очі живо,
Коло ліжка Малпу вздрів.
— „Фрузю, ти це?“ скрикнув втішно,
З ліжка схопився поспішно.
„З чим же Бог тебе привів?“

Фрузя каже: — „Ах, Микито,
Що колись було прожито,
В мене з тямки не зійде!
Бо жіноче серце любить
Вічно того, хто нас губить;
Навіть вдячності не жде.

„Так тобою я турбуюсь,
І за тебе все піклуюсь,
Хоч про це ніхто й не зна.
Але нині бійка люта
Привела мене аж тута.
Мучить мисль мене страшна!...

„Ой, Микито, Вовк могучий,
А хоч хитрий ти, і ручий,
І проворний на язик,
То все ж легко бути може,
Що пропадеш ти, небоже.
Жартували Вовк не звик!

„Цим стурбована я дуже
І прийшла сюди, мій друже,
Щоб тобі допомогти.
Знаєш, де прийде до звади,
Добра й баба до поради, —
Слухай рад моїх і ти!”

Лис сміється. — „Фрузю любя,
В тебе ніодного зуба
Не хибує! Що ж притьмом
Бабою тобі чиниться?
Ти ще можеш похвалиться
І красою і умом!

„Вчинок твій великодушний!
Радо буду я послушний
Твоїй раді, тільки радь!”
Фрузя плеснула в долоні —
Гей, Малпи, що на вигоні
Ждали, всі гуртом біжать.

— „Го, го, го, — сказав Микита, —
Тут рідня вся знакомита!
Фрузю, що ж це все значить?”
Фрузя каже: — „Не журися,
Сядь на лавці, простягнися,
А про решту тихо, цить!”

Тут нараз три Малпи-злюки
Як візьмуть Микиту в руки:
Голять, миють, милом труть;
Гладко тіло все обстригли,
Потім принесли оливи
І на хвіст кудлатий ллють.

Каже Фрузя: — „Ну, Микито,
Все обстрижено, обмито,
Тільки в кудлах хвіст лишивсь:
Це на те, щоб Вовк нікуди,
Ні за крижі, ні за груди,
Ні за лоб тебе не ймивсь.

„Як на тебе він нарине,
Ти чинись, мов з страху гилеш.
Втеки! Та не дуже квап!
А як буде Вовк вже близько,
Обваляй в пісок хвостисьько,
Та й в лице йому — талап!

„Буде це йому несмачно
І остудить запал значно;
Поки очі він протре,
Всядь на карк йому ти сміло,
І велике зробиш діло, —
Вовка дідько забере.

„А тепер клякни покiрно,
Чари дам тобі, що вiрно
Доведуть все до луття:
»Іражі чо и рачiш реп,
Йирям узори рачiн веп,
Яттучь цiмашь лiб й анат*«.

„Ну, тепер вставай, мiй друже,
Йди здоров, не гайся дуже,
І з побiдою вертайсь!
Ви ж ведiть, Малпятка, Лиса
Там, де звiрi вci зiйшлися,
На ту тoлоку пiд гай!”

Йде дружина знакомита,
Гордо суне Лис Микита
Просто перед царський трон.
Цар, узрiвши, як він вбрався,
За живiт зо смiху взявся.
— „Хитрий же ти бестiон!”

Але Лис поважний, строгий,
Поклонивсь царевi в ноги,
А царицi до колiн,
А вiдтак на місце бою,
Вкруг обступлене юрбою,
Виступив спокiйно він.

* Кожний рядок треба читати ввадгуць.

Озирнувся — аж Вовк вже тут:
Наче чорна хмара люта,
Виступає з-між рядів,
Аж зубами він скрегоче,
Мов свічки, блищать очі —
Так з кістками би Лиса й з'їв.

І махнув цар головою,
Знак подав їм булавою
Починати боротьбу.
Сурми, труби заgrimіли,
Всі затихли, занімiли,
На непевну ждуть судьбу.

Перший скочив Вовк лапастий,
Лиса в зуби щоб попасти
І зробить йому капут.
Лис завив, перелякався,
І швиденько взад подався, —
Вовк за ним осьтут-осьтут!

Наздiгнав його вже близько,
А втім Лис в бігу хвостисенько
По піску проволочив, —
Як не свисне Вовка в очі,
Так йому темніше ночі
Світ увесь заморочив.

— „Ой, та й сучий же ти злодій!”
Крикнув Вовк, та гнать вже годі,
Став і тре з очей пісок.
— „Що, Вовцуню, будем битися, —
Рік Микита, — чи мириться?
Ну, подай свій голосок!”

Обернувся Микита́ скоро,
Вовка ухопіть за горло,
Вже ось-ось він нагостривсь —
Але Вовк скакіць до нього,
І зубами хап за ногу —
Лис на землю повалився.

— „Га, собако ти брехлива,
Ось тепер приходять жнива:
Все, що сіяв, те й пожнеш!
Раз в мої попав ти руки,
За всі кривди, збитки, штуки
Ти заплату відбереш!”

— »Ов, — подумав Лис, — це бридко.
Тут пропасти можна швидко!
Нумо з смирного кінця!«
І, щоб час лиш протягнути,
Він почав на жальні пути
Промовлять такі слівця:

„Стрику, майте Бога в серці!
Я ж якась рідня вам преці!
Що це ви так завзялісь?
Чи ж то честь, гонори знатні,
Що, мов бестії остатні,
Б'ються на-смерть Вовк і Лис?

„Ой, стрийцуню рідний, чуйте,
Лиш цей раз мені даруйте, —
А кленусь вам, поки жить,
Я і всі мої народи
Сумирно, без перешкоди,
Вірно будем вам служити.

„Все робитиму для тебе,
Всякий труд прийму на себе,
Не доїм і не досплю,
А тобі гусей, качаток,
Риб, і раків, і курчаток
Повну кухню наловлю.

„Та й згадай, чи то я бою
Саме захотів з тобою?
Як я довго вагувавсь!
І тепер як дбав я пильно,
Щоб тебе не вдарить сильно,
В своїй силі гамувавсь!

„Що лиш хочеш, хоч як трудно,
Все вчиню я! Хоч прилюдно
Підлим брехуном назвусь!
Ой, болять! Рідненький стрику!
Милість покажи велику,
Хай надармо не молюсь!”

— „Ні — гарчить Неситий — годі!
Знаю я, який ти злодій,
Бреха і крутій еси!
Обіцяєш злата шірку,
А потому завше дірку
Із обарінка даси.

„Та телер хоч присягни ти
Нас усіх озолотити,
Віри я тобі не йму!
Гамувавсь ти в бою ладно,
Що мені у очі зрадно
Впер піску чортівську тьму!

„Ні, хоч як бреши, звивайся,
А з життям уже прощайся!
Я здурить себе не дам!
Помолися швидко Богу,
Кайся всіх гріхів — в дорогу
Мусиш нині йти к дідам!”

Так гарчав Неситий гордо,
Рад би Лиса взяти за горло,
Але ногу мав в зубах.
А Микита, доки рюмав,
Хитрість вже нову обдумав,
Як минувся перший страх.

Ніби молитися він Богу,
А тимчасом задню ногу
Всунув Вовку під живіт...
Як нараз запоре жмільку
Попід саму селезінку, —
Вовкові змінився світ.

— „Ай!“ — ревно, згадавши бабу.
Фіть! Лис з пащі вирвав лабу,
Задньою ж ще раз потис:
Вовк зомлів і повалився —
Гульк, наверху опинився
Й хап його за горло Лис.

— „Га, тепер проси пощади!
Тут заплату за всі зради
Ти дістанеш!“ — Лис кричав.
Вовк запінений, заїлий
Кидавсь лиш, мов ошалелий,
І, слабійучи, гарчав.

Та Микита вже не глупий,
Силу всю зібрав до купи,
Мов кліщами, горло тис;
« Тягне, шарпає, термосить,
Аж Лев крикнув: — „Досить! Досить!
Побідив цим разом Лис!”

Лис на тее царське слово
Вовка відпустив здорово:
— „Царю — каже — я корюсь!
Я хотів лиш пляму стерти,
Вовчої не хочу смерти,
На безсильнім я не мщусь”.

Тут піднявсь утіхи галас!...
Малпа крізь юрбу пропхалась
Із лавровим вже вінцем.
Всі приятелі зійшлися,
Славіли й вітали Лиса,
Що таким явивсь борцем.

Не́ один, що ще недавно
Був би з'їв його, вив: »Славно!
Жий, Микито, много літ!«
Лис подякував уклоном,
Потім клякнув перед троном,
Щоб чуть царський заповіт.

— „Встань, Микито! — цар озвався, —
Славно, сину, ти списався,
Честь свою оборонив.
Що було, нехай минає!
Цар дарує і прощає,
Що коли ти завинив.

„Вже кінець сварні і зваді,
І віднині в царській раді
Ти про спільне благо радь!
Честь прийми від мене тую:
Канцлером тебе йменую,
Відаю тобі печать.

„Як ти мудро вмів держатися,
Від біди обороняться,
Так державу борони!
Що порадиш — цар накаже.
Що напишеш — цар не змаже,
Лиш сумлінно все чини!”

Каже Лис: — „Мій царю й тату,
За цю щедру і багату
Ласку чим я відплачусь?
Хоч у мене сил немного,
Але звесь для блага твого
Й для держави посвячусь.

„Ще прости мене в одному!
На деньок пусти додому:
Жінка й діточки десь там
Плачуть, тужать... Хай же нині
Прò щасливі переміни
Сам я звістку їм подам”.

Цар сказав: — „Иди мій друже!
Я й цариця раді дуже.
Щоб ввесь сміток їх пропав.
Маєш дозвіл на три днини,
А вертайсь же разом з ними,
Щоб я тут їх привітав”.

Тут кінчиться наша казка.
Всім, хто слухати був ласка,
Дай же, Боже, много літ!
Хай і наш весь сум пропаде!
А тим, хто нам коїть зради,
Хай зійдеться клином світ!

К І Н Е Ц Ь

СЛОВНИЧОК

менше вживаних слів та форм

Ані руш — аж ніяк

Балювати — бенкетувати (пор. баль)

бариш — зиск

барон — придворний вельможа

баюра — калюжа

берло — скипетро (знак влади)

бестійка — тваринка, звірик

бестіон — бестія, тварина, звір

блам — хутро

бой — страх; **боя** мати — боятися

болоння — оболоння

борикатися — борсатися

братанок — небіж, син брата

Вашеці — ваша милосте (в наїсмішливому розумінні)

відпуст — проща

візита — провідини, гості

возьний — судовий післанець

волосянка — чернечий одяг волосом (шерстю)
зі споду

вон — геть

Гаман — назва від біблійного Гамана: попихач,
одоробало; збити на гамана — дуже побити
гатьта! вісьта! — ліворуч! праворуч! (оклики на
коней)

геометра — землемір (нар. форма)

гук — багато

гвардиста народовий — член польського війська,
»Народової Гвардії«, з часів поль. повстань

Дільний — хоробрий

драбуга — ошуканець, негідник

дриглі — холодець, студенець з поросятини

дрібка — трохи; додрібки — дорешти, зовсім

дундер — хай дундер свисне: хай поб'є грім

Еманципантка — поступова жінка, що бажає рів-
них прав з чоловіками

Забитий (ворог) — запеклий

загида — знищення, смерть

зарути — заревіти

збитки робити — робити шакості, пустувати

звада — спір, розбрат

здріте — наказ. спосіб від дієслова »здерти«:

здріть

зичити — бажати

зіпнути — зойкнути, застогнати

злуда — обман

зумітися — здивуватися

Казня — в'язниця, келія

карчило — шия

кілький — дуже довгий (час), дуже далекий
(шлях)

кляпаня — шапка з »клапами« на вуха

клякнути — стати навколішки

кондак — рід церковної пісні

кордюк — болячка

креатура — мерзотна, нечесна людина

Ланець — ледащо, негідник (з ланцюга ввір-
вався)

личко — »від личка до ржемичка«: польська
приповідка у значенні: від біди до достатку;
ржемичек — ремінець

логаза — каша з ячмінних круп, товчена у ступі;
на логазу потовкти — зовсім потовкти

Магерів — містечко в Галичині, недалеко Львова
(34 км), відоме з прощ

маркітний — ніяковий

митка — ганчірка

моцар — силач

Нанашко — дядько, хрищений батько

нічвид — той, що бачить уночі

нута — мелодія

Обарінок — бублик
одробина — трошечки
ошвабити — ошукати, одурити

Пальок — тичка
під — горіще
плявдувати — виходити на здоров'я
пюлоть — солонина з половини свині
прочвара — лотвора, страховище
преці — адже, чейже
проглядіти — передбачити наперед
публіка — сором

Рахманний — смирний
рекурс — відклик проти судового присуду, спротив на якийсь присуд у суді, що його вважають несправедливим
розважати — міркувати
ручий — зручний

Сарака, — сарако — бідолаха
сквар — спека
склінний — охотний, схильний (щось зробити)
скритка — сховок
скруха — жаль за гріхи
сота (меду) — крижка, стільник
спіжарня — комора, де зберігають харчі
справка — поганий учинок
стрий, стрик — дядько, брат батька
Тама — гребля

тілький — такий далекий (світ), такий великий
траскати — пляскати (язиком)

трафунок — випадок, нагода

триматися на-тузі — мати себе на осторозі,
уважати

тракувати — частувати

туї-туї — ось-ось

Уговок — без утовку: без стриму, не зупиня-
ючися

урвитель — шибеник

Фама — слава, чутка

фр́аснути — вдарити

фрашка — дурничка

фук — крик, лайка

Хавка — пшох, паша

хавкнути — проковтнути

хавтур — даток натурою (хлібом, збіжжям і т.п.)

хіть — охота, бажання

хляп — нечесть, ганьба

Чей — може

чинитися — вдавати, прикидатися

Шаран — риба, щось наче короп

шваба підпустити — перехитрити когось

шлюбувати — давати обітницю

Ябло — яблуко (наріч. форма)

ясенний — величний, маєстатичний (цар).

З М І С Т :

	Стор.
Іван Франко. Хто такий «Лис Микита» і відки родом?	5
Пісня перша	19
Пісня друга	34
Пісня третя	46
Пісня четверта	57
Пісня п'ята	69
Пісня шоста	85
Пісня сьома	95
Пісня восьма	108
Пісня дев'ята	125
Пісня десята	137
Пісня одинадцята	157
Пісня дванадцята	173
Словничок менш вживаних слів та форм	187
Зміст	192

M